

-Treball Final de Grau-

El fet esportiu al municipi de Sant Vicenç dels Horts (1979-1991)

Una anàlisi historiogràfic i oral de la situació esportiva municipal durant les tres primeres legislatures després del període del franquisme.

Realitzat per Marc Catalán Aragall

Tutoritzat a càrrec de Ricardo Sánchez Martín

Primera convocatòria

15 de Maig de 2018

ÍNDIX DEL TREBALL FINAL DE GRAU

1. ABSTRACT	3
1.1. Català	3
1.2. Castellano	4
1.3. English	5
2. AGRAÏMENTS	6
3. INTRODUCCIÓ	7
2.1. Justificació	7
2.3. Metodologia	8
2.4. Mostra	9
3. CONTEXTUALITZACIÓ	11
3.1. Antecedents històrics: Un poble silenciats	11
3.2. Context del període (1979-1991): Del blanc i negre al color	16
4. MARC POLÍTIC	18
4.1. La primera legislatura (1979-1983): La ordenació del poble	19
4.2. La segona legislatura (1983-1987): La urbanització dels barris	21
4.3. La tercera legislatura (1987-1991): Rellançament com a poble	22
5. ANÀLISI ESPORTIU	22
5.1. Agents implicats	22
5.1.1. Ajuntament	23
5.1.2. Clubs i entitats esportives	28
5.1.3. Associacions de veïns	32
5.1.4. Centres educatius	34
6. REFLEXIÓ	41
7. CONCLUSIONS	45
8. REFERÈNCIES BIBLIOGRÀFIQUES	47
9. RECULL FOTOGRÀFIC	51

1. ABSTRACT

1.1. Català

Amb la finalització del règim franquista i la redacció de la Constitució de l'any 1978 on, entre altres, se cedia l'estat de benestar i promoció esportiva a cada municipi, va iniciar-se un procés de restabliment de la democràcia i les institucions públiques es varen retornar a les mans del poble que mitjançant els vots van poder triar els seus representats polítics.

Així doncs, aquest Treball de Final de Grau presentat a continuació, mostra la indagació respecte la situació esportiva municipal al poble de Sant Vicenç dels Horts, situat a la comarca del Baix Llobregat.

La forquilla de temps analitzada fa referència a les tres primeres legislatures democràtiques compreses entre el 1979 i el 1991.

El tipus de recerca triat està basat en la recollida de dades historiogràfiques i orals, mitjançant fonts escrites de l'època, documents i relats de persones que varen tindre certa relació i per això he considerat d'interès poder conèixer el seu punt de vista. Mitjançant aquestes fonts, he realitzat una triangulació de les dades que ha desembocat en aquest conglomerat d'informació.

L'anàlisi esportiu està precedit d'una contextualització del context i previ al mateix, així com unes pinzellades de les formacions d'alcaldia que van lliar en les diferents legislatures, motiu clau per entendre alguns dels fets transcorreguts i que tenien un clar reflex en l'àmbit esportiu.

La part dedicada al fet esportiu té en compte els agents que van intervenir des de la seva posició, essent l'ajuntament, els clubs esportius, les associacions de veïns i els centres educatius.

Cal avançar, que tots ells van tenir una incidència força elevada en la millora de l'estat de benestar, ja fos mitjançant la creació de polítiques públiques o reivindicacions des d'un terreny social.

1.2. Castellano

Con la finalización del régimen franquista y la redacción de la Constitución del año 1978 donde, entre otros, se cedía el estado de bienestar y promoción deportiva a cada municipio, se inició un proceso de restablecimiento de la democracia y las instituciones públicas se retornaron a las manos del pueblo que mediante sus votos pudieron elegir sus representantes políticos.

Entonces, mediante este Trabajo de Final de Carrera presentado a continuación, se muestra la indagación respecto la situación deportiva municipal en el pueblo de Sant Vicenç dels Horts, situado en la comarca del Baix Llobregat.

La horquilla de tiempo analizada hace referencia a las tres primeras legislaturas democráticas comprendidas entre el 1979 y el 1991.

El tipo de búsqueda elegido esta basado en la recogida de datos historiográficos y orales, mediante fuentes escritas de la época, documentos y relatos de personas que tuvieron cierta relación y por eso he considerado de interés poder conocer su punto de vista.

Mediante estas fuentes, he realizado una triangulación de datos que ha desembocado en dicho conglomerado de información.

El análisis deportivo esta precedido de una contextualización i previo al mismo, así como unas pinceladas de las formaciones de alcaldía que lidiaron en las distintas legislaturas, motivo clave para entender algunos de los sucesos ocurridos y que tienen un claro reflejo en el ámbito deportivo.

La parte dedicada al hecho deportivo tiene en cuenta los diferentes agentes que intervinieron desde su posición, siendo el ayuntamiento, clubs y entidades deportivas, asociaciones de vecinos i los centros educativos.

En adelanto, todos ellos tuvieron una incidencia bastante elevada en cuanto a la mejora del estado de bienestar, ya fuera mediante la creación de políticas públicas o reivindicaciones desde un terreno social.

1.3. English

With the end of the Franco's regime and the drafting of the Constitution of 1978 where, among others, the state of welfare and sports promotion was ceded to each town, a process of restoration of democracy was initiated and public institutions returned to the hands of the people who, through their votes, could elect their political representatives.

Then, through this Final Career Work presented below, the investigation is showed regarding the municipal sports situation in the town of Sant Vicenç dels Horts, located in the Baix Llobregat region.

The time frame analyzed refers to the first three democratic legislatures between 1979 and 1991.

The type of research chosen is based on the collection of historiographical and oral data, through written sources of the time, documents and accounts of a person who had a certain relationship and that is why I have considered it of interest knowing their point of view.

Through these sources, I have made a triangulation of data that has led me to do this conglomerate of information.

The sports analysis is preceded by a contextualization and prior to it, as well as a few strokes of the mayoral formations that was dealt in the different legislatures, a key reason to understand some of the events that have occurred and that have a clear reflection in the sports field.

The part dedicated to the sports event takes into account the different agents that intervened from their position, being the city council, clubs and sports entities, neighborhood associations and educational centers.

In advance, all of them had a very high incidence in terms of improving the welfare state, either through the creation of public policies or claims from a social level.

2. AGRAÏMENTS

Davant la gran complexitat d'aquest treball, entesa com la dificultosa tasca d'aconseguir fonts gràfiques i concertar entrevistes amb persones destacades en la matèria, m'agradaria agrair l'ajut de:

- **Arxiu Municipal de Sant Vicenç dels Horts**, en concret a la Roser, per la bona acollida durant els diversos matins que els he visitat per consultar documents i l'ajuda que m'han ofert per obtenir aquelles dades que necessitava per dotar el treball de xifres. Gràcies.
- **Camil Rull**, membre del Centre d'Estudis Local (CEL) i membre d'associació de veïns, per facilitar-me una entrevista i oferir-me tots els recursos que té a l'abast, així com la facilitació d'altres entrevistes d'interès. Gràcies.
- **Isidre Marco i Lluís Rusinès**, regidors de les primeres legislatures democràtiques amb una gran vinculació al teixit social del municipi, per concedir-me una entrevista i rebrem tan amablement. Gràcies.
- **Domin Díaz**, docent durant el període treballat i gran amant de l'esport, per l'entrevista facilitada i l'entusiasme per fer de l'esport una eina que formi als infants íntegrament. Gràcies.
- **Familiars i amics** que m'han aconsellat i donat suport durant els mesos que he estat capficat en la realització del treball i m'han fet seguir motivat en tot moment. Gràcies.
- **Sixte Abadia**, pels consells rebuts, la facilitació de recursos i per revisar el treball tot trobant-ne noves vies que podien resultar molt interessants per l'estudi del fet esportiu al poble vicentí. Gràcies.
- **Ricardo Sánchez**, per la tutorització del treball al llarg de tot l'any i els ànims constants per seguir endinsant-me en els fets que anava trobant. Gràcies.

3. INTRODUCCIÓ

2.1. Justificació

Des de ben petit he tingut curiositat per conèixer el passat de tot allò que m'envolta i em suscita interès, qüestionant-me cadascun dels fets anant a les arrels de la qüestió. Aquesta petita fal·lera l'he compartit també en altres àmbits com per exemple l'esportiu, del qual n'he estat practicant a diferents nivells i a tota mena d'esports, ja foren individuals o col·lectius.

Un cop iniciat el Grau en Ciències de l'Activitat Física i l'Esport a Blanquerna vaig pensar que no hi hauria cap nexa comú entre ambdues branques. Per sort, quan a segon vàrem cursar Història de l'Esport, amb en Xavier Pujades, se'm va obrir una escletxa que va donar-me pas a fer un treball, junt amb un company, relacionant el franquisme i l'esport, en concret, el cas del Futbol Club Barcelona.

D'ençà d'aleshores he mantingut l'interès fins a acabar decantant el meu Treball de Final de Grau en les polítiques esportives municipals del poble on vaig néixer i on encara resideixo, Sant Vicenç dels Horts, situat a la comarca del Baix Llobregat, prop de Barcelona.

La tria del meu poble així com la forquilla de temps entre les tres primeres legislatures ha estat motivat per la necessitat de realitzar una acotació i d'aquesta manera endinsar-me més que si hagués triat un període ampli.

Així doncs, he pogut accedir a l'arxiu del municipi, font clau per a l'extracció d'informació i trobada de documents del període. També cal remarcar la gran importància de les entrevistes realitzades a diferents persones que he considerat que podien donar un valor afegit al treball i m'han permès aprofundir en temes que els documents no citaven.

A part, més enllà d'endinsar-me en els actes esportius d'aquella època i nodrir-me d'informació, aquest treball també pretén contribuir a la memòria històrica esportiva del poble així com la gran tasca que es va realitzar per fer d'un poble petit un municipi amb projecció de futur.

2.3. Metodologia

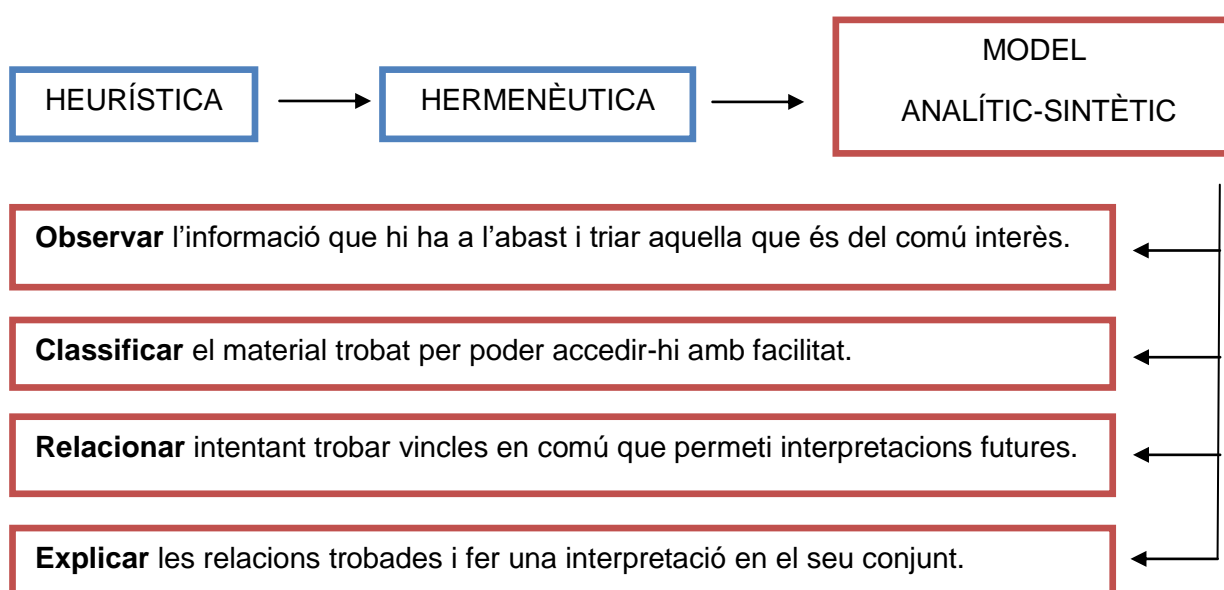
El tipus d'anàlisi que he considerat oportú pel treball és l'històric gràfic i oral, ja que incorpora fonts gràfiques reforçades amb entrevistes. Les he dut a terme fins a la saturació d'informació, és a dir, fins que la realització de més m'aportava informació supèrflua al contingut treballat. El coneixement de dita informació m'ha permès la triangulació entre les diverses fonts per obtenir una imatge molt més real de tot allò que va succeir.

Així doncs, aquest model està basat en l'heurística (Recollida de fets testimonials, documents i proves) combinat amb l'hermenèutica (Art d'interpretar la informació recollida).

En concret, parlem del mètode analític-sintètic, que estudia els diferents fets de manera individual i després els integra per estudiar-los d'una manera global amb la finalitat de demostrar un fet.

A més a més, durant el procés d'obtenció de dades he passat per diferents processos d'observació, classificació, relació i interpretació. L'objectiu final ha estat poder emetre un judici explicatiu dels fets trobats, respectant en tot moment les informacions trobades així com els testimonis dels entrevistats.

En la següent taula ho podem veure de forma esquemàtica:

Gràfic 1. Representació gràfica del model d'anàlisi triat.

Font: Elaboració pròpia.

2.4. Mostra

Tal i com mencionava anteriorment, el procés d'anàlisi serà mitjançant fonts gràfiques (documents i revistes) i fonts orals (entrevistes) A continuació se'n detallen tots aquells que s'han consultat i han resultat clau per a l'obtenció d'informació.

Documents:

- Actes de l'ajuntament des del 1979 fins el 1991. (Arxiu Municipal) Es pot trobar a l'annex 3.3 del CD.

D'aquí se'n ha extret diversos fragments per saber quines eren les preocupacions dels equips municipals i al mateix temps, saber els pressupostos anuals dedicats a atencions esportives.

- Carpetes amb el recull de documents amb temàtica esportiva des del 1979 fins el 1991. (Arxiu Municipal) Es pot trobar una mostra a l'annex 3.2 del CD.

Ha estat necessari per extreure dades referents als Jocs Escolars i documents que es lliuraven a l'ajuntament per sol·licitar l'ús d'espais.

Revistes:

- El Butlletí Municipal. Produït a partir de l'any 1989. (Arxiu Municipal) Se'n poden trobar extrems de temàtica esportiva a l'annex 2.1 del CD.

Mitjà de difusió escrit on es van publicar diverses notícies en relació a les infraestructures, clubs vicentins i l'educació física escolar.

- Revista El Mirall. Reculls de notícies esportives entre els anys 1983 i 1986. (Arxiu Municipal). Se'n poden trobar alguns exemplars a l'annex 2.2 del CD.

Igual que la font anterior, aquesta aporta informacions d'interès per la ciutadania en relació a diversos àmbits, també l'esportiu.

Entrevistes:

- Entrevista a Camil Rull, membre actual del Centre d'Estudis Local (CEL), participant dels Jocs Escolars quan era petit i exmembre de l'associació de veïns de Vila Vella. Se'n pot trobar l'enregistrament d'àudio i l'anàlisi a l'annex 1.1 del CD.

D'especial interès per conèixer els antecedents al període treballat, conèixer detalls del període a partir de les seves vivències i facilitador de nous contactes per a posteriors entrevistes.

- Entrevista a Domin Díaz, exdocent d'educació física i tècnic esportiu. Va formar part del grup de Tècnics Esportius Municipals (GTEM) i destaca pel coneixement de la causa esportiva a Sant Vicenç dels Horts.

La seva experiència en el món educatiu, vinculat a l'educació física i el tracte que va fer l'administració pública del fet esportiu són els principals motius pels quals considero que l'entrevista aportaria un valor afegit al treball.

- Entrevista conjunta a Lluís Rusinès i Isidre Marco. Van ser membres de la primera legislatura democràtica dins el partit polític PSUC i provenien d'agrupaments i moviments socials com associacions de veïns. Se'n pot trobar l'enregistrament d'àudio i l'anàlisi a l'annex 1.3 del CD.

El seu punt de vista té un gran valor degut a les experiències viscudes dins de l'ajuntament, fent palesa en les dificultats inicials i la feina que es realitzava per part dels regidors.

3. CONTEXTUALITZACIÓ

3.1. Antecedents històrics: Un poble silenciàt

El període que precedeix l'any 1979, any on s'inicia la regeneració democràtica i la qual serà objecte d'estudi en aquest treball, va estar marcat per la dictadura franquista (1939-1975) amb les consegüents afectacions que va originar tant en l'àmbit espanyol com català. Per tal d'entendre els diferents successos posteriors considero important conèixer els precedents històrics.

L'any 1939 Espanya sortia d'una Guerra Civil on els vencedors d'aquesta van pretendre oblidar per sempre les idees dels vençuts republicans, encara que suposes ignorar més d'un segle d'història, per retornar a una situació que no existia llibertat política, ni d'expressió ni de culte (Marín, Molinero i Ysàs, 2001). El general Franco va situar-se al capdavant de la governació iniciant així una etapa fosca a la història política i social espanyola que tindria gran repercussió al llarg del segle.

Per tant, partim d'una situació on hi ha una part de la població que veu les seves idees escapçades per un règim dictatorial que no tindrà cap tipus de mirament per la totalitat de la ciutadania, afavorint només aquells que van ser fidels als ideals durant la Guerra Civil, blindant-los un suport que esperaven que se'ls fos retornat.

Amb aquesta finalitat es va pretendre crear un Estat autoritari que reconstruís la societat imposant una unitat de pensament, religió i llengua. L'exili, la presó o la pena capital era el destí per a tots aquells que no mantenien en silenci els seus ideals (Marín, Molinero i Ysàs, 2001).

Diversos personatges il·lustres del moment, entre els quals els màxims dirigents de les institucions catalanes, es van veure obligats a marxar. També va ser el cas d'en Pere Cuyàs, militant del PSUC vicentí en la clandestinitat, que marxaria a França per refugiar-se de les possibles represàlies (Rusinès, 2018).

Pel que fa a l'esport, va ser entès per Franco com una eina de propaganda política i educació en els valors identitaris del franquisme. Així i tot, la falta d'una adequada planificació, la manca de persones capacitades, la falta d'inversions econòmiques i el limitat suport de la resta del govern, van contribuir al fracàs de la socialització de la pràctica esportiva a aquest país (Santacana, 2011).

Una de les proves d'aquest control propagandístic del règim és el que va suposar la llei Eloi-Olaso, impulsada pel delegat Nacional d'Educació Física i Esports, José Antonio l'any 1961. En aquesta, s'establí una Junta Nacional que s'encarregava de la direcció, planificació i coordinació de l'educació física en l'àmbit escolar a càrrec del Ministeri d'Educació Nacional i del Moviment (Delegacions Nacionals de Joventuts, Secció Femenina i Sindicat Espanyol Universitari). Tots aquests van jugar un paper decisiu en el model d'ensenyança i trets identitaris de l'esport, vetllant sempre perquè estiguessin en concordança amb els idearis de la formació nacional (Perrino i Vicente, 2011).

Analitzat des d'un punt de vista moral, segons Turró (2015), la utilització de l'esport amb finalitats polítiques posa en dubte la seva ètica. Com va ser el cas, s'utilitzà com a mitjà de manipulació ideològica, sobretot en els esdeveniments amb més ressò, per reafirmar la imatge d'un règim capitalista, comunista o totalitari davant els altres. Per tant, seguint amb aquesta idea, alguns enfrontaments esportius es podien veure afectats per una confrontació d'idees convertint-los en una espècie de guerra ideològica on es veuen representades les diferents postures.

En el cas de la dictadura franquista va haver-hi una gran exaltació de diversos equips de futbol com el cas del Reial Madrid marcat per un gran nepotisme. Tot el contrari per clubs esportius catalanistes com és el cas del Futbol Club Barcelona que es va veure obligat a castellanitzar el seu nom, per adaptar-se a les normes gramaticals castellaneres pures, eliminant també la senyera de l'escut substituint-les per dues barres roges i tres grogues (Lloveras, 2014).

La política franquista vers Catalunya va pretendre l'extirpació definitiva del catalanisme considerat un virus perillós que amenaçava la unitat de la pàtria espanyola. Aquestes polítiques anticatalanistes van tenir molta incidència en l'àmbit cultural prohibint la senyera, himne dels segadors, canviant el nom de carrers i places, eliminant monuments públics o fins i tot prohibint l'ús del català (Molinero i Ysàs, 1999).

Partint d'aquest odi cap al territori català i els seus trets identificadors, especialment el lingüístic, el cultural i l'associatiu, la situació viscuda durant aquest període va estar marcada per una especial duresa als Països Catalans respecte a la resta del territori espanyol.

El Baix Llobregat, donat a la seva condició especial de rereguarda, es va estalviar fases d'especial virulència com les que es van produir a Lleida o a la batalla de l'Ebre, evitant confrontacions directes. Així i tot va patir una gran destrucció del teixit associatiu i va obligar a exiliar-se diversos il·lustres, de manera improvisada i caòtica (Santacana, 2001).

Políticament a Sant Vicenç dels Horts, es va generar una situació de caciquisme en què l'ajuntament estava encapçalat per un conjunt d'empresaris amb interessos a la zona despreocupant-se de les necessitats reals del municipi més enllà dels seus afers individuals. D'altra banda cal destacar l'associacionisme de la gent treballadora mitjançant el partit comunista des de la clandestinitat (Rull, 2018).

A les escoles vicentines, en virtut de la llei Eloi-Olaso, i tal com ho va viure Rull (2018), el professor de gimnàstica coincidia amb el de *Formación del Espiritu Nacional*, essent clar exemple de la utilització de l'esport com a eina per transmetre ideologies afins al règim, o bé per desviar l'atenció cap a altres temes que no fossin els puntals del moment.

Cap al final d'aquest període dictatorial, durant els anys seixanta i setanta, a Catalunya va créixer significativament l'oposició política i es va consolidar la militància clandestina a l'escalf de moviments socials obrers, estudiantils, veïnals i cívico-culturals. El partit polític més important de l'oposició era el PSUC (Molinero i Ysàs, 1999).

Així doncs, mentre encara persistia una dictadura cada cop més afeblida i amb moltes esquerdes, els moviments contraris al règim augmentaven en poder, tot i que sense sortir a la llum.

El 20 de novembre de 1975, el general Franco moria al llit enmig d'una dictadura molt erosionada que semblava no tenir cap possibilitat continuista front l'augment de les mobilitzacions antifranquistes. No obstant això, no va ser fins a les eleccions del 15 de juny del 1977 que es dona per finalitzada l'etapa franquista (Molinero i Ysàs, 1999).

Una minoria de la comarca del Baix Llobregat plorava la mort del general mentre que una majoria, impulsada pel moviment obrer, tenia l'esperança que la situació política acabes desembocant en la reinstauració democràtica (Campano, 2004).

L'any 1978, amb la intenció de restablir l'ordre arreu del territori espanyol i posar fi a les polítiques provinents del franquisme, es va redactar la Constitució Espanyola. Aquesta intentava marcar les bases de la democratització posant en funcionament un seguit de lleis que garantissin l'estat de benestar, mitjançant l'actuació dels poders públics sobre l'educació, sanitat, educació física, esport i la facilitació de l'oci, tal com es recull en l'article 43.3 d'aquesta.

El motiu pel qual la promoció esportiva es va incloure dins la regeneració de l'estat de benestar rau en el fet que l'esport pot servir com a element cohesionador i d'identificació social. És un fet verídic i comprovat ja que és una eina que facilita la vinculació de l'individu amb representacions col·lectives (Cazorla, 2003).

Citat del Manual de Política Esportiva de la Federació Espanyola de Municipis i Províncies (FEMP), la Llei 13/1980, 31 de març, General de la Cultura Física i de l'Esport (B.O.E. núm. 89, del 12 d'abril de 1980.) al capítol primer de la Constitució Espanyola en referència als drets i deures de la societat, sobre l'àmbit de l'aplicació de la llei i principis generals, l'article 3.5 diu el següent:

“ El Municipi, d'acord amb el seu propi règim jurídic i en col·laboració amb la resta d'Administracions públiques i amb les associacions i entitats esportives, exigeix les competències i presta serveis que els corresponen en la matèria, i en particular en les següents:

- a) Desenvolupar la política físicaesportiva i gestionar, amb les corresponents ajudes, la plena utilització de les instal·lacions públiques en el seu àmbit territorial.*
- b) Dur a terme un cens de les instal·lacions esportives del seu territori, així com de l'estat de conservació, dotant a les pròpies del personal adequat pel seu cas.*
- c) Assegurar el compliment de la legislació urbanística en matèria de la reserva d'espais i zones per a la pràctica de l'esport.*
- d) Celebrar concerts i convenis amb ens públics o privats per al compliment dels fins de la present llei. ”*

(FEMP, 1985) Pàgina 94

Amb la redacció de l'anterior article dins de la constitució de 1978, l'estat espanyol cedia les competències esportives als mateixos municipis dotant-los de quatre aspectes diferenciats.

En primer lloc, permetia la creació de lleis i la seva gestió amb la finalitat de poder aconseguir el major rendiment d'ús per a la població del municipi. Per tant això suposava una oportunitat a l'adequació de necessitats i promoció de les activitats esportives que agrupaven més practicants en funció de cada localitat.

En segon lloc, posava de manifest la necessitat de l'existència d'un cens que regules el nombre d'instal·lacions i vetlles pel seu manteniment amb la finalitat que tothom pugues accedir a instal·lacions esportives, tret diferencial de l'esport per a tothom. D'aquesta manera podia haver-hi un control de les existents per detectar les mancances d'equipaments i necessitats futures.

En tercer lloc, remarca la importància de la reserva d'espais per a la construcció d'instal·lacions esportives o bé per la seva pràctica, ja que si no fos així, el terreny s'acabaria utilitzant per a la construcció d'altres edificis.

Cal apuntar, que en el cas de Sant Vicenç va ser especialment complicat degut a la creació de barrades sense un ordre ni control previ més enllà de les irregularitats del terreny.

Per últim, menciona la lliació entre diferents ens per al compliment de la llei, ja sigui de provinença pública o privada com poden ser la creació de clubs. En aquest aspecte es posa de manifest l'economia subsidiària de Catalunya on l'ajuntament concedia el dret d'obra a empreses privades mitjançant subhastes, o bé, els acords entre empreses que oferien serveis esportius diferenciats per poder fer arribar una oferta més rica i a l'abast de tothom.

A l'article 6 del mateix decret també parla de l'obligatorietat de la realització d'educació física a nivell preescolar, educació general bàsica, batxillerat, formació professional i educació especial. Posant especial èmfasi en la promoció de l'esport i els hàbits saludables a la població infantil. Tot i així, aquest article no marcava un currículum o metodologia a seguir.

3.2. Context del període (1979-1991): Del blanc i negre al color

Durant el període de transició, la realitat social era especialment dura per causa de la recent crisi del petroli viscuda l'any 1973 que va causar uns grans efectes a la població vicentina per la condició de ser un poble de gent treballadora i en alguns casos poc qualificada. D'ençà que s'organitzessin grups per ajudar aquestes famílies desafavorides (Rull, 2018).

No obstant, de manera simultània va començar una forta revolució per reivindicar els drets dels treballadors. Els obrers estaven organitzats mitjançant els sindicats de les empreses afiliats a comissions obreres, generalment, i els va permetre participar en vagues d'important mobilització (Rusinès, 2018).

Durant aquest moment de transició també es va començar a planificar quin era el treball escaient a tots nivells municipals, ja que durant la dictadura es van oblidar els interessos sobre el poble gairebé en la seva plenitud (Rusinès, 2018).

No hem d'oblidar que durant molt temps va existir una despreocupació quasi plena pel que fa a les necessitats del municipi vicentí per créixer i en aquest moment va començar a aflorar la pressió social per fer efectiu el canvi de plantejament de les polítiques municipals.

Mitjançant actes culturals, ara ja si permesos, com el Congrés de Cultura Catalana, els diferents partits es van anar presentant a la resta de la societat en previsió de les primeres eleccions democràtiques municipals. Així mateix, Sant Vicenç va rebre diverses personalitats polítiques en clau de campanya electoral (Marco, 2018).

D'aquesta manera els partits que fins aleshores havien restat a l'exili o bé ocultats en la clandestinitat van començar a fer-se veure intentant atreure la població, entesa com a vots, que els faria mereixedors d'encapçalar aquest camí cap a la plena democràcia i el progrés necessari.

Va ser aquí quan el treball des de la clandestinitat del PSUC al municipi vicentí va augmentar en poder fins a arribar a ser la força més votada amb en Cuyas com alcalde, un cop tornat de l'exili (Rull, 2018). Part de l'èxit era el fet d'estar representats per persones de diferents entitats del poble i, per tant, coneguts entre els vicentins.

Cal destacar a nivell esportiu, que amb la tornada del futurible alcalde del municipi, es va promoure molt el Club Atlètic Vicentí, del qual n'era un gran aficionat. Per exemple, va donar-li molt renom fent-lo formar part de l'agermanament amb un poble francès, Rodez (Rusinès i Marco, 2018).

La principal preocupació de l'alcaldia era poder unir dues comunitats que havien estat confrontades en el municipi, la catalana i la castellana, amb la via ferroviària com a frontera divisòria entre ambdues. A més a més també pretenia unir gent laica i creient amb l'objectiu de fer un apropament i reconciliació molt necessari a nivell social al poble (Marco i Rusinès, 2018).

Els següents anys es va establir una certa bonança que va permetre que els fills dels treballadors poguessin iniciar estudis universitaris mentre treballaven per ajudar als familiars amb les despeses domèstiques (Rull, 2018).

No podem oblidar que un dels canvis més significatius de la transició cap a la democràcia a nivell esportiu, va ser l'augment d'infraestructures i del nombre de competicions que es realitzaven. Tot i així cal matisar que depenia de cada municipi la temporalitat en què es podia executar, ja que no hem d'oblidar les preferències en el terreny social més essencial.

En la mateixa línia, es van desenvolupar diversos programes formadors que permetien generar personal qualificat capaç de fer arribar a la població els efectes positius de l'esport més enllà del manteniment de la salut.

Vora els anys 90 amb l'apropament imminent de les olimpíades, el municipi vicentí va experimentar un creixement d'interès en la pràctica esportiva gràcies al rebombori que s'estava generant a Barcelona i rodalies.

També van ser clau els jocs Paralímpics per normalitzar i donar impuls a practicar esport a gent amb diversitat funcional. N'és un exemple la vicentina Montse Canals en el cas de la natació (Rull, 2018).

Es van dur a terme diverses accions de promoció de l'esport base que pretenia fer arribar la pràctica esportiva en termes de benestar i salut, a tots els col·lectius, especialment als infants i joves. Juntament amb la inauguració de diverses infraestructures que catapultarien el fet esportiu a un gran creixement.

4. MARC POLÍTIC

Un cop restaurat l'ordre democràtic, l'any 1979 es va dur a terme la celebració de les primeres eleccions municipals post franquisme on el vot popular va deixar com a guanyador al municipi de Sant Vicenç dels Horts el Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC), amb la majoria absoluta dels vots.

Tot i així, lluny d'establir una alcaldia partidista, es va dur a terme un govern de coalició amb el PSC i Convergència per sumar més suports i engegar així un projecte municipal en comú, entenent la necessitat de ser cohesionadors per transmetre aquest sentiment d'unió i fraternitat que tant es necessitava en el municipi.

El partit estava encapçalat per en Pere Cuyàs que va romandre a l'exili durant bona part del període dictatorial i va tornar amb l'objectiu d'unir tots els ciutadans del poble i que es sentissin representats per les institucions municipals engegant projectes que millorarien el dia a dia dels vicentins.

A nivell català, el PSUC va ser el partit polític que va presentar més dones amb possibilitat de ser escollides en la seva candidatura, a diferència de la resta de partits presentats com CiU o UCD. Així i tot, la representació final va ser molt més escassa del que s'imaginava (Calvet et al, 2009).

En el cas de Sant Vicenç dels Horts, va ser l'Aurora la representat femenina que va arribar a formar part de l'equip de govern de l'ajuntament (Marco, 2018).

L'any 1983 i amb motiu de les segones eleccions municipals, el Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC) va guanyar amb una clara majoria, deixant a mitges la tasca que s'havia iniciat la legislatura anterior i que hagués necessitat certa continuïtat per acabar d'executar tot allò que s'havia proposat a llarg termini.

Se'n pot veure una imatge de l'equip de govern, al recull fotogràfic, punt 9.6 del treball.

Es creu que part de la victòria va ser deguda al triomf de Felipe González com a president del govern espanyol l'any 1982 amb una majoria absoluta i el descontentament d'algunes barriades vicentines degut a l'ordenació i urbanització dels barris que afectava directament a les seves llars.

El govern socialista va perdurar fins als inicis de la tercera legislatura, la qual també en van sortir victoriosos. Dos anys després es va dur a terme una moció de censura

a càrrec d'Iniciativa per Catalunya Verds (ICV) i Convergència i Unió (CIU) motivada per la mala gestió a nivell municipal i les sospites per desviació de fons i tràfic d'influències en benefici individual. Així doncs, van passar a formar alcaldia ICV i CiU mentre que part dels cessats marxava a Cuba degut a l'escàndol ocasionat per la venda d'alguns solars al municipi, entre d'altres.

Durant aquesta última part del mandat es van finalitzar grans infraestructures i es van posar en marxa diverses accions en benefici del municipi. En aquest moment és quan s'inicia l'època de major creixement pel que fa a la qualitat de vida dels conciutadans.

A continuació es mostra un gràfic resum de les diferents legislatures:

1979 - 1983	1983 - 1987	1987 - 1991
Pere Cuyas i Font	Ricard Pérez Miró	Adolfo Soriano
Partit Socialista Unificat de Catalunya (PSUC) 	Partit dels Socialistes de Catalunya (PSC) 	PSC – Moció de censura d'ICV i CiU

Taula 1. Representació de les legislatures entre el 1979 i el 1991.

Font: Elaboració pròpia.

4.1. La primera legislatura (1979-1983): La ordenació del poble

Durant aquesta primera legislatura l'ajuntament va prioritzar essencialment l'ordenació de les diferents barriades que s'havien establert a les zones allunyades del nucli del poble. Destacant entre elles el barri de Sant Josep castigat per grans pendents i problemes importants de canalització d'aigua, sobretot durant les èpoques plujoses de l'any (Rull, 2018).

Aquestes barriades havien estat construïdes, generalment, per gent forana que va emigrar cap al municipi vora els anys cinquanta, provocant un augment de tres mil a dinou mil habitants en tres dècades, junt amb una mala gestió dels terrenys que van ser venuts degut a la condició de ser vinyes amb poc rendiment econòmic (Rusinès i Marco, 2018).

Aquesta casuística sumada al relleu muntanyós de les parts allunyades del centre de la vila, era el que dificultava l'arribada dels serveis mínims i originava els rierols durant les èpoques plujoses de l'any essent un focus de malalties, a part, d'impossibilitar l'avenç de la qualitat de vida de les persones que hi residien.

D'ençà que va sorgir la necessitat d'invertir una gran quantitat econòmica en l'ordenació del poble que va deixar gairebé sense recursos a l'ajuntament per dur a terme altres projectes municipals que també consideraven importants.

D'altra banda, el fet que els pressupostos municipals fossin tan escassos, revertia en els sous dels regidors que ocupaven càrrecs a l'ajuntament municipal. Davant aquest fet, alguns d'ells es dedicaven de manera parcial al seu càrrec, combinant les seves tasques municipals amb feines externes (Rull, 2018).

Quelcom que donava un valor afegit a aquesta candidatura, és la provinença dels seus membres i l'estreta vinculació que tenien amb altres moviments socials com per exemple les associacions de veïns o bé d'agrupaments de joves, volent integrar dins del partit gent provinent de diferents entitats del poble (Rusinès i Marco, 2018).

Per tant, la gent que va arribar a formar part de la primera legislatura democràtica ja coneixia el poble de primera mà i estaven vinculats d'una manera o altra amb el teixit associatiu, vetllant pels seus interessos més enllà dels objectius d'alcaldia. Aquest fet permetia una major confiança i arribada a totes les capes de la ciutadania.

No obstant, l'inconvenient de tot plegat va ser la mancança de formació necessària per ocupar els càrrecs encomanats. Aquesta va ser reforçada mitjançant diverses formacions i la facilitació de manuals que ajudessin a desenvolupar la tasca als regidors dins de la legalitat expressa del moment (Rusinès i Marco, 2018).

El PSUC, a través de l'esport va poder arribar a diferents capes socials i va ser entès des del partit com un element vertebrador i unificador d'una societat de provinences molt diverses (Marco, 2018).

Més enllà d'aquest interès mostrat en el fet esportiu com a eina cohesionadora, les ajudes i subvencions van ser mínimes degut a l'escàs pressupost que mencionava anteriorment.

En alguns casos eren merament simbòliques, ja que no permetia subsistir només amb dit ingrés, provocant males condicions pels practicants o bé la imposició de quotes pels membres per poder augmentar el poder adquisitiu de l'entitat en qüestió.

4.2. La segona legislatura (1983-1987): La urbanització dels barris

A conseqüència de les creixents queixes d'alguns barris per una gestió necessària, però en moltes ocasions poc valorada o inclús criticada, respecte a l'ordenació del municipi junt amb l'augment de popularitat del partit socialista a nivell espanyol, degut a la victòria de Felipe González, la segona legislatura va ser guanyada per Ricard Pérez, representant del grup socialista vicentí.

En aquesta ocasió, la preocupació de l'alcaldia passava a ser que les barriades no tenien accés als serveis mínims i tampoc a l'enllumenat públic. Altres preocupacions a les quals es van destinar partides pressupostàries van ser la col·locació de senyals als carrers, la neteja, el condicionament de les rieres o les ajudes a veïns per les destrosses de les inundacions (Anònim, 1989).

No va ser fins aquesta segona legislatura que es van poder complir aquests objectius dotant els barris més allunyats del centre de les diferents infraestructures mínimes per viure amb certa qualitat.

En aquest període cal destacar la tasca de l'arquitecte Busquets, que amb la replanificació del barri de Sant Josep, va guanyar el Premi Nacional d'Urbanisme. Aquest fet va tindre molt mèrit per l'escrupolositat a l'hora de respectar a cadascun dels veïns afectats intentant que no haguessin d'abandonar les seves vivendes, tot i que no es va poder complir en la totalitat dels casos (Rusinès i Marco, 2018).

A nivell esportiu es va començar a fer algun petit augment en la concessió de subvencions arribant a màxims històrics fins al moment, però no es va poder dur a terme la construcció d'infraestructures com a eina de creixement de la qualitat de pràctica, tema pendent i d'alta urgència per donar cabuda a la creixent demanda de la població que s'interessava per l'esport així com els centres educatius.

L'endeutament va anar en augment tot i que des dels diferents partits es va decidir millorar el poble com a prioritat i que més endavant ja resoldrien els problemes econòmics demanant ajut a altres institucions superiors (Rusinès i Marco, 2018).

4.3. La tercera legislatura (1987-1991): Rellançament com a poble

A nivell polític, la tercera legislatura va estar marcada per diversos alts i baixos que van afectar nocivament al municipi a causa de la mala gestió del grup socialista que va finalitzar abans d'hora a causa d'una moció de censura impulsada per Convergència i Unió i Iniciativa per Catalunya Verds.

Tot i això, la tercera legislatura va estar marcada per la quasi finalització de totes les tasques d'urbanització i la instal·lació de col·lectors que permetien acabar amb la gran infinitat de problemes ocasionats pels desbordaments del riu i que en certa mesura complicaven l'avenç del municipi degut als danys que ocasionats de manera reiterada (Rusinès i Marco, 2018).

També es van edificar moltes infraestructures esportives amb l'ajut de la Diputació de Barcelona i la Generalitat de Catalunya, pel fet que el propi ajuntament del municipi no podia fer front a una despesa tan elevada. Aquest fet va comportar canvis significatius pel municipi i va revertir especialment en la qualitat de pràctica i el nombre de modalitats que van poder ser incorporades, com és el cas de l'handbol, esport que acabaria tenint molta importància (Camil, 2018).

L'augment d'interès va estar ocasionat, en part, gràcies a la contractació de tècnics esportius per realitzar una tasca educativa i de conscienciació de la importància de la realització d'activitat física per preparar el terreny de cara a la incorporació de molts joves a les ofertes esportives generades en les noves instal·lacions esportives (Costa, 1990)

5. ANÀLISI ESPORTIU

5.1. Agents implicats

Els agents que considero més rellevants pel seu poder d'influència en el fet esportiu municipal són; l'ajuntament, clubs i entitats esportives, associacions de veïns i centres educatius. Cadascun d'ells, des del seu àmbit concret, amb les seves possibilitats i limitacions seran exposats a continuació.

5.1.1. Ajuntament

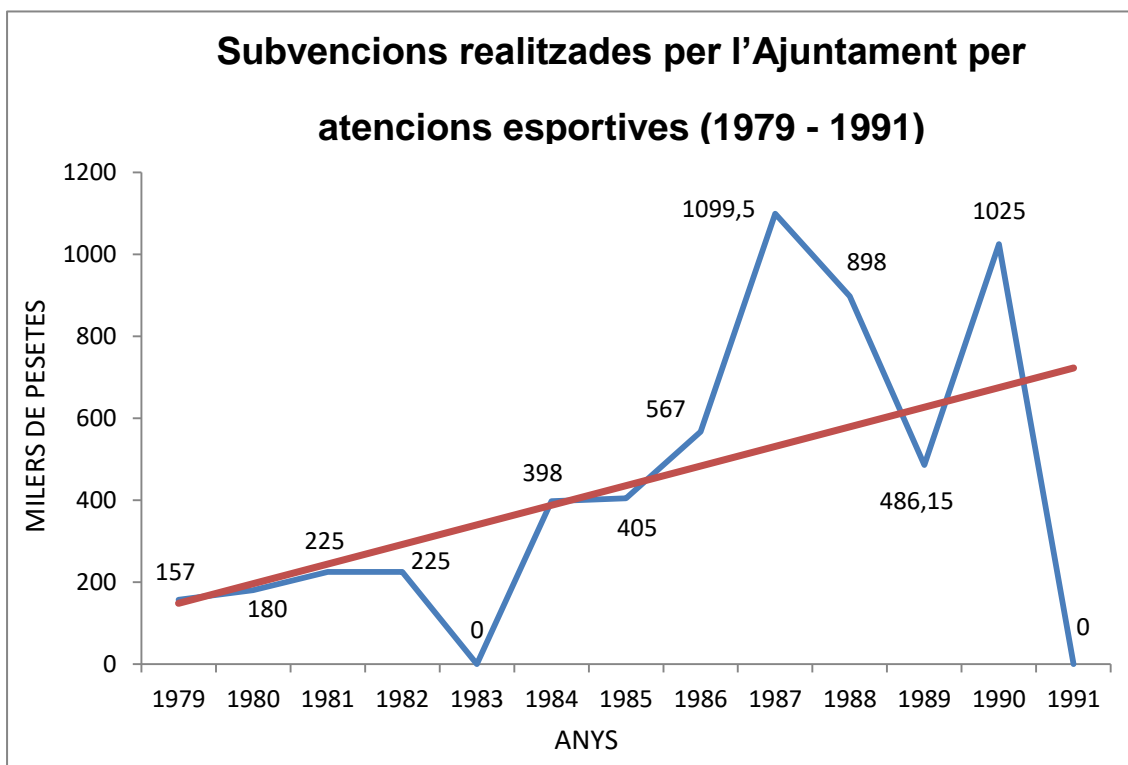
Aquest primer agent és cabdal en termes de foment de la pràctica esportiva, ja que condicionava l'activitat de les entitats en funció pressupostos atorgats.

Tal com es menciona en la redacció dels motius de mencionades subvencions, la finalitat és fomentar i estimular la pràctica esportiva a la població a tots els nivells, no només el competitiu, de manera que tothom en sigui partícip en la mesura de la seva voluntat.

La quantitat econòmica que rebia cada entitat anava atorgada segons el seu potencial de pràctica, és a dir, a la quantitat de gent que aconseguia involucrar i el nombre d'esdeveniments proposats a fer durant l'any vigent dels pressupostos.

Aquesta flexibilitat a l'hora d'oferir ajuts és molt positiva pel fet d'adaptar-se a les necessitats anuals de cada entitat. La fluctuació entre un any i un altre es força evident, excepte algunes que solien rebre la mateixa quantitat degut a la seva monotonia al llarg de les diferents temporades.

A continuació es pot veure la taula elaborada a partir dels pressupostos anuals extrets de les actes ordinàries de l'ajuntament vicentí.

Gràfic 2. Subvencions donades de l'Ajuntament a entitats esportives.

Font: Elaboració pròpia a partir de les Actes d'Ajuntament.

Tal com podem observar en l'anterior gràfic, les subvencions que l'ajuntament dóna a les entitats de caràcter esportiu, augmenten significativament al llarg dels diferents anys. La progressió és molt ràpida arribant a augmentar per set la xifra donada el 1991 respecte a l'any 1979.

La baixa inversió inicial és deguda a la manca de capital de l'ajuntament i la destinació de gran part del pressupost general a partides pressupostàries dedicades a l'ordenació i urbanització dels barris. Un cop aquests problemes ja comencen a estar solucionats, és quan veiem un augment molt significatiu en la totalitat de despeses que es realitzen, també en el cas esportiu.

Un fet que passa fins a tres vegades en la forquilla de temps treballada, és la prorrogació dels pressupostos. Aquest es veia condicionat per l'etapa política, ja que dos d'ells són ocasionats en els canvis de govern referents als anys 1983 i 1989. Així doncs, l'any previ al canvi de regidors es feia una subvenció més generosa en previsió de les possibles dificultats per aprovar la de l'any següent dins dels terminis establerts (Rull, 2018).

En part, els alts i baixos estan afectats per una manca d'ingressos que portava a l'ajuntament a una situació deficitària constantment sumat a la necessitat d'un acord municipal de govern per la concessió dels pressupostos. La dificultat per arribar a acords comportava el seu enrederament (Rusinès, 2018).

Val a dir que durant els darrers anys de legislatura, es feia un esforç de planificació important per intentar deixar tancades les accions iniciades al principi de la governació donant peu a què el proper grup entrant pugues fer el que consideres més adient en base el seu programa electoral (Marco, 2018). En conseqüència això també propiciava aquest augment significatiu l'any previ al canvi de govern.

Aquesta inicial despreocupació per l'àmbit esportiu junt amb un conjunt d'accions no enteses per alguns regidors, provocava una tensió a les sessions plenàries, tal com argumentava Calero (1988) en recriminar a la resta de membres les males gestions a nivell esportiu i la gran importància que tenien pel municipi.

Per tant, mentre una part de l'alcaldia manté la voluntat d'invertir cada cop més en esport, altres regidors situats a l'oposició, exerceixen pressió recordant la importància de solucionar les problemàtiques a nivell esportiu municipal.

Si fem un petit salt fins a l'any 1991, podem observar com la preocupació per apropar la pràctica esportiva a tothom ha augmentat establint projectes com cursos de natació per a persones adultes, escola esportiva per aprendre nous esports i sessions de gimnàstica de manteniment per a persones de tercera edat interessades (Anònim, 1990).

Aquest agent també intentava promocionar col·lectius que decidien unir-se per a formar-se com a equip, tal com podem observar en aquesta proposta de la comissió de cultura del primer grup municipal escollit democràticament després de la dictadura:

“ Proposta de comissió de cultura: Exposa la comissió de cultura la necessitat de fomentar l'esport a nivell municipal, sobretot entre els nens i joves. Amb dita finalitat, un grup de joves, jugadors de basquetbol, volen realitzar una tasca de formació esportiva, a més de participar amb el nom de Sant Vicenç dels Horts a la competició oficial. Per això, necessiten el recolzament municipal. El ple per unanimitat acorda col·laborar amb la iniciativa, autoritzant una despesa de 60.000 pessetes per aquesta finalitat. ”

Sessió ordinària del dia 6 de setembre del 1979

Més enllà de les subvencions, una altra via mitjançant la qual l'ajuntament va ser pal de paller en el foment de la pràctica esportiva al poble, va ser mitjançant la creació d'infraestructures de caràcter públic que garantissin l'accés a l'esport de tota la ciutadania, en unes condicions mínimes de seguretat.

El principal inconvenient amb què es van trobar era la reordenació de les barriades. En conseqüència, el pla d'ordenació urbanístic havia de tindre en compte el sòl industrial, habitatges i els destinats a espais públics.

La reserva d'espais juntament amb el relleu generalment muntanyós a excepció de vila vella i la llera del riu, la segona de la qual es va decidir preservar, va complicar la tasca de situar instal·lacions esportives en un radi proper a la Vila Vella, centre neuràlgic del municipi i on s'agrupa la gran majoria del comerç (Rusinès, 2018).

Això explica el fet que el municipi pateixi una descentralització de les instal·lacions públiques dedicades a la pràctica esportiva. Al moment de construir-les es van generar divergències respecte a l'emplaçament degut a la llunyania del centre, tal com mencionava anteriorment i es pot observar en el següent fragment:

“ Projecte de la Piscina Municipal: A continuació es passa a examinar el Projecte Tècnic per la construcció d'una piscina amb el pressupost de 26.329.593 pessetes. El conseller senyor Boloix manifesta que no troba idoni la el lloc d'emplaçament de dita piscina perquè la troba allunyada de la població. Després d'un intens debat sobre la qüestió, el ple de l'ajuntament acorda per unanimitat que es proposi al públic en el temps d'un mes a efectes de possibles reclamacions.”

Sessió ordinària del dia 4 de setembre de 1980

Així doncs, cal mencionar que Sant Vicenç va tindre mancances d'instal·lacions importants però no es va voler que aquesta problemàtica derivada dels escassos recursos, fos la causa de la pèrdua d'interès en l'esport. Així ho reconeixia en el propi *Butlletí Municipal* l'alcalde de la segona legislatura (Pèrez, 1989) on també fa palesa a la necessitat de subvencions provinents d'altres estructures com la Generalitat o la Diputació de Barcelona per fer front a les despeses més elevades.

No obstant, entre l'any 1989 i 1990 es va anunciar la finalització de les obres del poliesportiu nou cobert al barri de Sant Josep, el qual tenia una necessitat important d'estructures esportives, la contractació de set monitors d'esport per a les escoles públiques, finalització de la piscina coberta i la inauguració del camp de futbol municipal La Barruana de manera imminent (Anònim, 1990).

El poliesportiu és una infraestructura que va estar pressupostada en 118 milions de pessetes que varen acabar resultant 190 milions si comptem els espais complementaris. El respectiu cost va ser cobert en tres parts iguals entre l'Ajuntament vicentí, la Generalitat i la Diputació de Barcelona. Va ésser el primer complex esportiu cobert del municipi. Dins d'ell es podia realitzar la pràctica d'esports com bàsquet, handbol, voleibol, futbol sala, entre d'altres.

Comptava amb una superfície de 2.200 metres quadrats i l'aforament era de 1.200 persones, el més elevat fins aleshores en tot el municipi.

També s'hi van celebrar enfrontaments de full contact, arribant a portar jugadors d'Anglaterra els quals destacaven en espectacularitat. Fet que va atreure més d'un miler d'espectadors (Costa, 1990).

Construir diverses instal·lacions amb un espai dedicat als espectadors, fins al moment inexistents al municipi si més no en envergadura, va ajudar a centralitzar la pràctica i va contribuir a convertir espectadors en practicants a tots els nivells. També va revertir positivament al municipi generant una projecció esportiva de Sant Vicenç cap a la resta de municipis, veïns i més llunyans, de manera significativa mitjançant les disputes de les competicions setmanals (Camil, 2018).

No només va aportar beneficis als espectadors, també va millorar la qualitat en què els practicants podien entrenar i jugar els partits, ja que no havien de patir per possibles lesions degudes a irregularitats del terreny de joc o la possible anul·lació del mateix davant una situació del temps desfavorable.

El 28 d'abril de 1990 es va col·locar la primera pedra al camp de futbol municipal i això va donar lloc a la construcció del que no només va suposar la creació d'un nou espai esportiu, sinó que també es va millorar l'entorn. Es van incorporar zones verdes, petanques, fanals, escombraries i fonts als carrers que l'envoltaven. Cal mencionar que aquest també es va poder dur a terme gràcies a les diverses ajudes i subvencions rebudes de la Direcció General d'Esports de la Generalitat (Anònim, 1990).

Aquest era un clar exemple de com les infraestructures esportives milloraven l'entorn per generar espais més agradables pels veïns de la zona, aportant un major flux de població atrets per l'oferta esportiva i els passejos urbans creats.

Pel que fa a la piscina municipal coberta estaria formada per una superfície de vint-i-cinc metres i una altra de poca fondària amb dotze metres de longitud pensada pels infants i gent gran. A part comptaria d'espais complementaris com vestuaris, maquinària de manteniment i un gimnàs annexat. Tot i els dubtes generats pel que fa a la possible ubicació, aquesta instal·lació ajudaria a resoldre diverses problemàtiques existents fins aleshores en èpoques plujoses o fredes de l'any. Aquesta instal·lació també va ser subvencionada per la Generalitat i la Diputació de Barcelona (Anònim, 1991).

Algunes d'aquestes problemàtiques s'ocasionaven durant el curs escolar, quan infants i joves es veien obligats a desplaçar-se a municipis propers per realitzar aquesta pràctica tan estesa (Pérez, 1990). No era un problema durant l'estiu ja que s'utilitzava la piscina dels antics Salesians, comprada per l'ajuntament, on s'impartien classes i cursos de natació per a persones de diferents edats.

Totes aquestes instal·lacions es van veure coaccionades amb la creació de diverses normatives referents a les condicions mínimes que havien de complir per garantir la seguretat dels esportistes i espectadors. En diversos casos va ser necessari la modificació de certs espais, donant a lloc a un increment del cost total pressupostat que no s'esperava (Rull, 2018).

5.1.2. Clubs i entitats esportives

Durant les etapes anteriors al 1979, algunes d'entitats més antigues de la població estaven marcades per una evident confrontació, com el cas entre la Vicentina considerada d'esquerres, i El Centre Catòlic, de base religiosa. Les tensions generades van intentar ser dissoltes durant la primera legislatura en un esforç d'unificació i treball cooperatiu pel municipi (Rusinès, 2018).

La Societat Recreativa la Vicentina va destacar per la pràctica del bitllar, amb el vicentí Carles Tuset com a símbol, després d'aconseguir la victòria estatal fins a vuit vegades i proclamar-se subcampion del XXVII Campionat d'Espanya de bitllar celebrat els dies 5, 6 i 7 de maig de 1989 al municipi vicentí (Anònim, 1989).

En el cas del Centre Catòlic, hi havia un club de bàsquet que comptava amb categoria sènior i infantil. També realitzaven la pràctica del tenis taula (Rull, 2018).

L'entitat esportiva més antiga de Sant Vicenç dels Horts és el Club Atlètic Vicentí, inscrita a la Federació Catalana de Futbol l'any 1915. El nombre de socis rondava els 150 anuals de forma més o menys regular en funció de l'època de l'any. Els jugadors de les primeres categories no podien rebre una retribució donat a l'escassetat en els recursos, tot i que se'ls pagava l'assegurança en cas de lesió i el material esportiu necessari. Així doncs, el club es mantenia econòmicament gràcies a les quotes dels socis, mitjançant la publicitat present al camp, rifes i la subvenció simbòlica per part de l'ajuntament.

No obstant, la principal dificultat que presentava el club era la capacitat d'arrossegar afició quan jugaven partits fora del municipi (Anònim, 1986).

Les infraestructures públiques acollien un gran nombre de practicants de diferents modalitats, com és el cas de la Pista Municipal, que va aplegar des de l'any 1978 l'handbol femení, futbol sala i el bàsquet. Aquests equips van funcionar de manera autònoma fins a l'any 1983, quan van decidir agrupar-se formant el Club Esportiu Sant Vicenç. Amb aquesta unió, els resultava més fàcil la interlocució amb l'ajuntament per demanar ajuts, més enllà del fet esportiu (Morales, 1983).

En referència al tenis taula, esport on van destacar diversos vicentins/es, una altra de les entitats importants pel que fa al seu potencial esportiu va ser el Club de Tenis Taula Sant Vicenç 83 amb Eli Domènech com a membre destacada.

La vicentina va ésser guanyadora del campionat d'Espanya en vint-i-sis edicions en les diferents modalitats possibles: infantil, juvenil i sènior (Anònim, 1991).

Tal com mencionava Domènech (1983) en una entrevista a la revista local *El Mirall*, es sentia decebuda pel poc interès de la població, en general, cap a altres esports que no fossin el futbol o el bàsquet, argumentant que ella com a recent proclamada campiona d'Espanya i amb aspiracions olímpiques, havia d'entrenar diàriament i tret d'un parell de publicacions a mitjans locals i les companyes de feina, ningú va arribar a conèixer el fet que una vicentina quedés campiona d'Espanya.

En ocasions com aquesta es denota un escàs coneixement de la realitat esportiva al municipi i una nul·la voluntat del cos docent en presentar aquests esportistes reconeguts als alumnes com a exemples de superació i constància, com a incentiu a practicar esport i seguir un estil de vida similar al de l'elit.

Parlant de tenis taula, també cal destacar el txecoslovac Ladislav Stipeck, incorporat com entrenador després de guanyar cinc campionats mundials i europeus, dinou medalles i després d'un bagatge de deu anys com entrenador a Perú. Va decidir quedar-se a Sant Vicenç motivat per l'objectiu de poder avocar els coneixements apresos d'aquest esport de forma desinteressada als infants. A més a més, venia per complir el somni de poder arribar a formar algun vicentí per participar a les Olimpíades de 1996 (Anònim 1991).

Des de llavors es van començar a organitzar tornejos de tenis taula com per exemple el realitzat amb motiu de reis, disputat als antics Salesians, els dies 3 i 4 de gener, on s'oferia un premi en metàl·lic de 200.000 pessetes pel guanyador. L'ajuntament donava suport a aquesta iniciativa i n'era col·laborador (Anònim, 1991).

Un dels esdeveniments del que se'n veien beneficiats els clubs esportius, incorporant nous participants en les seves categories inferiors, eren els jocs escolars realitzats anualment. Aquests eren promoguts des de les escoles i permetia que molts infants s'iniciessin en esports que els resultaven desconeguts fins al moment i després de la vivenciació de la competició es sentien atrets a formar part d'alguns dels clubs punters vicentins (Rusinès i Marco, 2018).

Per tant, cal destacar la gran importància dels jocs escolars com a eina que estimulava a la realització de la pràctica esportiva. A l'apartat 5.1.4 del treball se'n mostrarà més informació.

L'estacionalitat laboral i el bon temps, marcaven alguns esdeveniments esportius, com és el cas de la festa major d'estiu. Les associacions esportives, en col·laboració amb l'ajuntament, oferien un conjunt molt ampli de pràctica esportiva per a tots aquells que volguessin aprofitar els dies de festa activament.

Entre diferents esdeveniments, en destaquen les 24 hores de futbol sala i tenis taula, cursets de natació a la piscina municipal, la cursa popular que es segueix celebrant avui dia, trobades ciclistes i tornejos juvenils de futbol (Anònim, 1989).

Tot i així, el torneig de 24 hores de futbol sovint reunia diverses crítiques, com per exemple, les argumentades en *El Butlletí* l'any 1990 on es feia palesa a la falta de gestió esportiva, manca d'àrbitres competents, insuficients atencions mèdiques i mal repartiment dels premis entre altres problemàtiques sorgides (Anònim, 1990).

Les diferents activitats realitzades tenien cert impacte en les diferents editorials escrites com per exemple *El Butlletí Municipal* o bé la revista *El Mirall*, on es realitzava un resum de l'evolució dels clubs vicentins així com la seva classificació a final de temporada. Es podrà veure algun exemple a l'annex en CD del treball.

Més enllà de la tasca divulgativa dels clubs, també existia la voluntat de generar un joc net al voltant dels valors i respectant la figura de l'àrbitre. Així doncs, es convidava els aficionats a assistir als partits sempre que es limitessin a animar l'equip vicentí (Alameda, 1983).

L'oferta esportiva també arribava fins al temps de lleure, on els infants i joves podien gaudir del treball en valors mitjançant els jocs en un ambient més distès que no pas l'escolar. Això va ser possible mitjançant el Centre d'Esplai Flor de Neu i l'Agrupament Escolta Roc Duró, fundats l'any 1979 i 1961 respectivament, tot i que van existir més agrupaments juvenils amb la mateixa funció.

Una altra entitat que realitzava esport en un entorn natural i una mica més allunyat de la competició a la qual es veien immersos la gran majoria de clubs vicentins, era el Club Excursionista Sant Vicenç (CESV). Va ser creat l'any 1975 i va aconseguir reunir fins a 188 participants l'any 1983. Aquesta xifra, amb altes i baixes, es va anar mantenint regular al llarg dels anys.

Va ser creat amb la finalitat de realitzar travesses a peu, ascensions a cims, expedicions a l'alta muntanya, escalada, esquí de fons i altres activitats en entorns naturals en funció de les voluntats i aptituds personals de cada membre. Per tal de donar-se a conèixer a la resta de vicentins, realitzaven projeccions d'audiovisuais i organitzaven anualment una marxa comarcal oberta a tothom. El futur es considerava incert per una manca d'afluència juvenil interessada en la continuïtat, la poca difusió als mitjans de comunicació i, en moltes ocasions, l'escassetat de subvencions que rebien per part de l'ajuntament, talcom mencionaven alguns dels seus membres en una entrevista realitzada a *El Butlletí* l'any 1983 (Roig i Caralt, 1983).

Per últim, cal mencionar la voluntat de realitzar una Escola Esportiva Municipal (EEM) com a nova eina per afavorir el desenvolupament integral dels infants en edat escolar mitjançant l'esport, tal i com s'anunciava a *El Butlletí*:

“ L'Escola Esportiva Municipal es crea per diversificar més l'oferta dels diferents esports que ja estan contemplats en el projecte inicial per a la promoció de l'Educació Física a les escoles i l'esport escolar.

Aquesta escola oferirà una més ampla gamma d'esports que ens portarà a millorar el treball a nivell tant d'equip com per la millor formació física i humana per als nens de Sant Vicenç dels Horts. ”

Butlletí Municipal, 1991

La gamma d'esports anunciada estava formada pel futbol, bàsquet, voleibol, atletisme i gimnàstica esportiva agrupant-los en funció de la seva promoció i del nivell que tenien (Costa, 1991). L'escola pretenia la formació integral sense adreçar-los a un esport determinat de manera precoç, intentant fomentar els esports minoritaris i inclusius en la societat (Díaz, 2018).

5.1.3. Associacions de veïns

Les associacions de veïns van ser força abundants i regulars en tot moment, tot i patir una davallada l'any 1978, ja que algunes de les persones implicades van ser incorporades a l'alcaldia (Rull, 2018). Aquest fet està motivat per la voluntat del PSUC d'unificar el poble mitjançant la incorporació de membres a la regidoria que pertanyien a moviments veïnals (Rusinès i Marco, 2018).

A nivell veïnal, durant els primers anys no va existir una promoció esportiva, perquè hi havia altres preocupacions de caràcter social considerades més importants com l'ordenació dels barris i garantir l'accés als serveis bàsics (Rull, 2018). Tot i així, en els diferents barris hi havia espais on es practicava esport.

Degut a la manca de grans infraestructures esportives que podrien donar cobertura a les necessitats dels vicentins, es realitzava en els diferents solars sense edificar que hi havia als barris. Aquests estaven plens de pedres i sotracs condicionant la pràctica i augmentant el risc de lesió dels participants.

Més enllà de la pràctica espontània, s'organitzaven diferents lligues amb l'ajuda dels salesians residents al municipi, permetent als infants de cada barri jugar un conjunt de partits entre ells setmanalment (Rull, 2018).

Per tant, encara que l'ajuntament no pogués dotar el municipi de suficients infraestructures, hi havia una clara voluntat en practicar esport, d'ençà que certs col·lectius s'interessessin apropant-se als barris on hi havia una certa activitat.

Paral·lelament, es va realitzar una crida a la participació en les associacions de veïns com a manera de reivindicar de manera constructiva les necessitats escaients de cada barri a l'ajuntament, aconseguint subvencions per assolir les fites marcades, tal com veiem en el següent fragment publicat a un butlletí:

“ Volia fer palesa de la necessitat d'una associació de veïns. La necessitat de que algú vetlli pels interessos de la comunitat, de que algú vetlli perquè l'entorn on vivim sigui el més agradable possible amb els serveis mínims indispensables com podrien ser col·legis, guarderies, dispensaris, transports públics, etc. Però per aconseguir tot això no ens podem quedar a casa oblidant-nos de l'entorn social en el que vivim. És molt còmode pensar que ja hi haurà algú que ho farà, si realment hi ha hagut sempre persones que han sentit la necessitat de dur a terme la tasca social però no sempre han rebut l'ajut i el recolzament que calia. Hi ha moltes maneres de col·laborar amb una associació de veïns. “

Butlletí A.V. Vila Vella núm. 2 (1978)

Del fragment anterior en podem destacar la voluntat d'unir el conjunt de veïns amb la finalitat de dur a terme projectes de millora del seu propi entorn. Aquestes millores en alguns casos també feien referència al fet esportiu com per exemple la realització d'una pista de ciment dotada de porteries i cistelles al barri de Sant Josep, Sant Roc i Can Costa. Aquestes pistes permetien que la gent dels voltants poguessin anar a jugar a qualsevol hora, donat a la seva obertura quasi diària (Rusinès, 2018).

D'aquesta manera tots els ciutadans que tenien un mínim interès a realitzar una pràctica esportiva en el seu temps d'oci allunyats d'una estructura pròpia d'un club, podien comptar amb una infraestructura prop de les seves cases.

Novament, els mitjans escrits suposaven una bústia de diferents queixes respecte al tracte desfavorable a nivell esportiu, tal com ho fa Morales (1983). En aquesta queixa feia palesa a la despreocupació en la insuficient dotació d'infraestructures al poble, les subvencions precàries amb les quals havien de subsistir els clubs esportius i la ineficient tasca d'extreure el potencial esportiu, en excepció d'un parell

d'entitats. Essent la solució d'aquesta mateixa, segons Morales, una inversió de capital i la col·laboració desinteressada del veïnat.

Així doncs, podem parlar d'un agent que malgrat en matèria esportiva no va destacar per grans aportacions, va fer tot el possible per fer arribar les necessitats de la població a les institucions municipals a partir de la seva estesa col·laboració en les diferents causes socials.

Hi ha la sensació que en algunes ocasions hi havia una manca d'informació als barris sobre els esdeveniments de tot tipus que transcorrien al poble, tal com afirma Rull (2018) argumentant que hagués estat interessant l'existència de mitjans que anunciessin de manera regular quins eren els propers esdeveniments esportius o espectacles de tota mena per informar la gent dels barris, si era del seu interès.

5.1.4. Centres educatius

Segons Rull (2018) les escoles tenien un potencial de foment molt elevat. Per tant, a través d'aquest agent hi havia una responsabilitat més enllà de la pròpia formació acadèmica.

No obstant això, a les escoles del municipi hi havia una mancança de docents especialitzats en matèria esportiva i en moltes ocasions aquesta hora era utilitzada com si fos l'esbarjo, restant el potencial de la matèria (Díaz, 2018).

Proposta de la comissió de cultura amb declaració d'urgència. Sobre la contractació de professors d'educació física: De les dues propostes sobre la taula, una proposa que, a partir de gener, es contracti dos professors. El segon considera que s'ha d'adaptar la contractació dels ja existents fins a l'arribada del nou curs per solucionar la problemàtica. Posats a votació són rebutjades ambdues per no aconseguir quòrum necessari. No obstant, davant de la vital problemàtica, s'acorda per unanimitat comunicar al ministeri la urgent solució greu del problema de falta de professorat d'educació física a escola nacional.

Sessió ordinària del dia 6 de desembre de 1979

En el fragment anterior observem la necessitat de contractar docents especialitzats en la matèria d'Educació Física o bé formar-los, tal com recriminava Domin Díaz anteriorment fent palesa al desaprofitament de les hores dedicades.

A més a més, el fet de comptar amb 45 alumnes per aula tampoc ajudava a establir dinàmiques de treball atenent a la diversitat i la individualització necessària d'aquesta matèria. A més, costava molt disposar dels espais suficients o espais coberts durant les èpoques fredes i plujoses (Díaz, 2018).

Segons Díaz (2018) l'esport era considerat per molta gent com quelcom innecessari per la vida quotidiana i en tot cas era un mètode d'entrenament i estar en forma, lluny de l'ús interdisciplinari mitjançant el qual es permet el treball de valors i desenvolupar íntegrament l'alumne. En el següent fragment també podem veure reflectida aquesta idea:

Durant molts anys, a les escoles públiques i privades, unes assignatures eren considerades com a importants i d'altres de segona categoria. Els pares de qualsevol alumne es preocupaven quan el seu fill suspenia matemàtiques, socials, ciències naturals... Però si el seu fill no aconseguia superar la "mal anomenada" assignatura de Gimnàstica, no li donaven importància. (...) Ocupava dues hores a la setmana i es resolía donant un parell de pilotes als nanos, nois futbol i noies bàsquet. La manca de titulació mancava la imaginació dels docents a l'hora de planificar les classes.

Butlletí Municipal, 1990

Des de l'ajuntament de Sant Vicenç dels Horts es va iniciar un programa de formació en tècnics esportius promoguts per la Generalitat de Catalunya i finançats per la Unió Europea amb certa vinculació a les Olimpíades de Barcelona 1992.

El canvi va esser prou significatiu i va canviar en certa mesura la concepció de l'esport per la majoria de la població incorporant una faceta més educativa que volia donar importància a tot el procés d'ensenyament-aprenentatge que els alumnes havien d'assolir (Díaz, 2018).

Més enllà de les aules, una de les principals eines dels centres educatius per promoure l'esport varen ser els jocs escolars. Consistia en la participació en unes jornades esportives contra altres escoles on es competia en diferents disciplines, com futbol, bàsquet, escacs, tenis taula, etc (Rull, 2018).

No obstant això, els jocs escolars estaven precedits de molts mesos d'entrenament, majoritàriament en el mateix pati de l'escola, on els infants practicaven de manera regular setmanalment per arribar al torneig amb un cert coneixement del joc en totes les seves facetes.

Dits jocs, tenien una durada aproximada de quatre mesos, entre novembre i març. Durant el mes següent tenia lloc els Jocs de Zona entre poblacions veïnes amb les quals es tenia contacte; Palma de Cervelló, Corbera, Vallirana, Torrelles i Pallejà (Anònim, 1991).

A continuació es mostra la participació en xifres de les escoles vicentines en els jocs escolars transcorreguts durant el curs 1984-1985 al municipi vicentí.

Alumnes participants dels jocs escolars en el curs acadèmic 1984-1985	
ESCOLA	NOMBRE D'INFANTS
Escola pública Sant Josep	194
Escola pública la Vinyala	176
Escola pública Verge del Rocío	198
Escola pública Sant Antoni	112
Escola pública la Guardia	65
Escola pública Sant Jordi	105
Escola pública Joan Juncadella	92
Escola la Immaculada	84
Acadèmia Sant Vicenç	123
TOTAL	1.149

Taula 2. Alumnes participants dels jocs escolars en l'edició del 1984-1985.

Font: Elaboració pròpia a partir de documents trobats a l'Arxiu Municipal

Tal com podem veure en l'anterior taula, els jocs escolars van tenir una gran repercussió en el foment esportiu amb elevades xifres de participació, amb més d'un miler d'infants, gràcies a la importància donada des de les escoles a aquest esdeveniment.

Aquests alumnes que hem vist anteriorment, s'agrupaven en funció de la modalitat esportiva que volguessin practicar i la categoria que els pertocava segons l'edat, tal com podem veure en la taula de distribució següent:

Distribució dels alumnes en equips dels jocs escolars del curs acadèmic 1984-1985			
ESPORT	CATEGORIA	NOMBRE D'EQUIPS	
		Masculí	Femení
Futbol Camp	Infantil	7	0
	Aleví	4	0
Futbol Sala	Infantil	8	0
	Benjamí	17	1
	Aleví	17	0
Bàsquet	Infantil	2	8
	Benjamí	0	1
	Infantil	2	8
	Benjamí	0	1
	Aleví	0	8
Minibàsquet	Aleví	0	4
Tennis taula	Infantil	1	0
	Cadet	1	0
Escacs	Infantil	2	0
	Benjamí	2	1
	Aleví	1	1
TOTAL		64	33

Taula 3. Distribució dels alumnes en equips dels jocs escolars del curs acadèmic 1984-1985.

Font: Elaboració pròpia a partir de documents consultats a l'Arxiu Municipal.

En referència a les dades presentades, la participació als jocs escolars era predominada pels nois, arribant a ser el doble d'equips respecte als femenins. De totes maneres cal destacar que en el cas del bàsquet hi havia més participació femenina i en gairebé tots els esports hi havia representació de tots dos gèneres.

A més a més, també cal destacar que mitjançant els jocs escolars es facilitava l'establiment de vincles entre joves d'escoles del mateix municipi i posteriorment amb els jocs esportius de zona, podien conèixer altres realitats dels municipis propers, ampliant el radi d'amistats que forjarien durant el mes que duraven els encreuaments.

Tot i que durant diversos anys no totes les escoles tenien les instal·lacions esportives necessàries per practicar les modalitats esportives, l'ajuntament cedia equipaments públics com el poliesportiu durant el període necessari, tal i com es pot observar en el recull fotogràfic número 17 del treball.

Calia fer una despesa important en material esportiu més enllà de la necessitat de contractar àrbitres i altres tècnics encarregats de la gestió de l'esdeveniment. Aquest pressupost variava en funció de l'any, la participació i la bonança econòmica que regnava en el municipi. L'any 1984 es van destinar ni més ni menys que 2.208.548 pessetes. Se'n pot veure més documentació al respecte a l'annex del treball.

No obstant, tot i l'important despesa dedicada, quelcom que va causar força controvèrsia va ser la dificultat per aconseguir material esportiu. Hi ha diverses escoles com la de La Vinyala que va pagar de la seva pròpia butxaca pilotes i xarxes, ja que no tenien cap pressupost municipal destinat a aquesta despesa, o bé, el col·legi Joan Juncadella on l'associació de pares i mares pagava amb una cuota voluntària les despeses motivades per la pràctica esportiva (Nicolau i Blasco, 1986).

L'any 1989, el regidor d'esports del municipi, en Josep Maria Costa, es va comprometre a dotar cada escola de material per poder entrenar-se i participar en condicions. L'acord entre les dues parts va anar a bon port i van garantir la pràctica d'atletisme, tennis taula i escacs atès què necessiten una infraestructura reduïda. Quedarien pendent la instal·lació de cistelles i portaries per donar cobertura als tornejos de bàsquet, minibàsquet i futbol (Costa, 1991).

Cal mencionar que els jocs escolars no sempre estaven absents de polèmica. La normativa moral dictava que no podien participar alumnes que desenvolupessin l'activitat esportiva fora del centre amb un altre club, ja que generaria un avantatge sobre la resta. En alguns casos s'exposaven els motius pels quals es realitzava però en d'altres no seguien aquest procediment i podia desembocar en la desqualificació de l'equip en qüestió, deixant en evidència el no compliment dels requisits esmentats (Polo i Navarro, 1983).

No obstant, parlem de casos puntuals i la gran majoria de jocs escolars celebrats van transcórrer sense incidències destacables. Participants com en Camil Rull, valoraven molt positivament la seva realització, ja que donava l'oportunitat de conèixer les altres escoles del municipi, crear un sentiment de pertinença a l'escola a la qual representaven i fomentar l'aprenentatge de valors, com l'esforç, des de la col·lectivitat del grup.

L'any 1990, amb l'objectiu de millorar l'educació esportiva dels infants i joves del municipi i canalitzar la seva energia cap a activitats formatives i constructives, es va posar en marxa el Pla Director de l'Esport. Els diferents docents contractats per l'ajuntament van assistir a unes sessions informatives i especialitzadores amb l'objectiu de preparar el terreny per quan les obres al poliesportiu i la piscina municipal coberta estiguessin finalitzades, poder incorporar nous practicants o fidelitzar els ja existents (Anònim, 1990).

Aquests monitors van estar contractats directament per l'ajuntament que va assumir part d'aquest notori endeutament a canvi d'assolir un objectiu fonamental com va ser la promoció esportiva a nivell escolar (Rusinès i Marco, 2018).

La primera fase del pla va ser la realització d'activitats esportives als casals d'estiu realitzats als centres escolars públics i concertats per fomentar la vessant més vinculada a l'oci i la pràctica social per integrar nous infants al municipi. En aquest sentit, l'esport passa definitivament a ser un transmissor de valors.

Vist l'èxit del pla director reflectit en els jocs escolars, l'any 1991 es van incorporar noves disciplines com l'handbol i el voleibol sumades a la incorporació de més categories dels esports ja realitzats (Chavarria, 1991).

Tal com afirmava Jaume Chavarria, tinent d'alcalde d'educació, l'objectiu de tot plegat no era formar campions de l'esport sinó garantir l'accés de tothom qui volgués dur a terme algun esport amb certes condicions. Tot plegat, fent èmfasi en la conscienciació de la població en el coneixement dels esports més comuns i especialment els més practicats al nostre país, mitjançant els tècnics contractats.

El canvi més significatiu en l'àmbit escolar va ser gràcies al Grup Tècnic Esportiu Municipal (GTEM) format per la Susana, Esperanza, Tina, Julio, Domin, María Antonia, María i Rafa. Cadascun d'aquests membres treballaven a les nou escoles del municipi contractats des de l'ajuntament amb una clara voluntat de canviar l'antiga classe de "gimnàstica". A continuació es presenta un extracte, on es fa menció als principals canvis, publicat al *Butlletí Municipal* que en parla al respecte:

" L'objectiu de la matèria és la formació d'un hàbit més o menys permanent per a l'exercici físic, que per una banda permet els alumnes cobrir el seu temps lliure relacionant-se amb altres persones en funció dels seus gustos o interessos, i per altra banda activa les capacitats funcionals del seu cos per a l'exercici i millora de les seves condicions de salut.(...) Es proposa dotar a l'alumne de recursos, hàbits i destreses per desenvolupar la seva vida com a ciutadà en les diferents facetes (intel·lectual, social, afectiva, artística, física...) i alhora gaudir de les seves possibilitats corporals. (...) Tot això mitjançant el coneixement i pràctica dels jocs tradicionals i esportius autòctons.

Butlletí Municipal, 1990

El nou projecte era totalment trencador amb el que hi havia fins al moment i va contribuir a la interdisciplinarietat de les tasques mitjançant el treball en equip, superació, autoexigència i un bon grapat més de valors inherents a la pràctica d'esport. Això sí, mitjançant jocs i pràctica esportiva entesa com la cooperació i companyonia, no pas la competitivitat (Anònim, 1990).

Aquest fet també va tenir certa repercussió a nivell ciutadà, canviant la manera en què s'entenia l'esport i donant la importància que sempre ha merescut tenir com a paper clau en el desenvolupament integral de l'individu de manera interdisciplinària.

6. REFLEXIÓ

Un cop finalitzada l'exposició de tota la informació trobada en els diferents documents i l'extracció dels testimonis provinents d'entrevistes, que han donat molt valor al treball, concloc amb la idea general següent:

L'esport vicentí va començar a despertar durant els inicis del segle XX, tot i que va tenir una rellevància significativament petita a causa de la Guerra Civil i la posterior etapa fosca marcada per la dictadura franquista. Els interessos municipals no anaven en la línia esportiva i la situació social no era d'especial goig, tal com m'han transmès alguns dels testimonis, assegurant que tot i seguir amb les seves vides, no la varen poder viure en plenitud.

Considero que la cessió, marcada en la Constitució de 1978, de l'estat de benestar i promoció esportiva a càrrec dels municipis és molt adequada per poder adaptar-la a les necessitats escaients a cada població, ja que existien realitats molt diverses. No obstant, penso que hagués estat necessari un seguiment o uns requisits mínims a assolir en un període de temps relativament curt sumat a unes eficients ajudes per part d'organismes amb més poder com la Generalitat de Catalunya.

En l'àmbit vicentí es va realitzar una tasca molt important d'ordenació i urbanització de les barriades, que cal donar-li la rellevància equivalent a tota la suor de les persones que hi varen treballar per aconseguir-ho. També tots els esforços per unificar un poble sencer malgrat les diferències d'origen i creença, amb accions polítiques transversals per sumar els màxims suports i arribar a tots els teixits associatius, arribant a incorporar a l'alcaldia membres provinents de moviments socials.

M'he adonat que Sant Vicenç dels Horts ha estat sempre un poble acollidor, tal com em va recordar en Camil en una entrevista. Tothom qui ho necessitava va ser ajudat amb la finalitat de progressar social i econòmicament mitjançant agrupacions veïnals o l'ajut de salesians i religiosos del municipi.

Tanmateix, cal posar el punt negatiu en l'escassetat de recursos inicial que va parilitzar l'evolució en molts altres aspectes, incloent-hi la pràctica esportiva, que tot i realitzar-se de manera diversificada no comptava amb la dotació d'espais i recursos necessaris per a fer-ho amb plena seguretat i comoditat.

Aquesta escassetat de recursos també va condicionar el finançament de clubs i entitats esportius que tenien la necessitat de fer-ho mitjançant les quotes dels socis, promovent l'esport classista, on l'accés estava condicionat pel nivell econòmic, tal com remarcava l'entrevistat Díaz (2018) fent palesa en la necessitat de dur a terme polítiques públiques per afavorir la igualtat d'oportunitats a l'hora d'iniciar una pràctica esportiva.

Aquesta escassetat es va resoldre de manera progressiva i a poc a poc els pressupostos van augmentar significativament, també en el cas esportiu, tal com mostrava en el gràfic 2 del treball. A més, si donem un cop d'ull en profunditat, s'observa com la quantia econòmica rebuda per les entitats i clubs, variava anualment. Aquesta oscil·lació era deguda a l'ajustament entre les necessitats referents a la temporada d'enguany i el que contemplaven gastar, intentant destinar els recursos requerits en funció del potencial esportiu.

L'ajuntament va realitzar apostes, que considero molt valentes, com la instal·lació de col·lectors per drenar l'aigua més eficientment durant els forts aiguats que provocaven inundacions a la zona de Vila Vella. En l'àmbit esportiu també es va fer una forta despesa en la contractació de monitors especialitzats en la matèria esportiva, o bé, en cursos formatius per donar més eines i recursos als ja existents.

Totes aquestes accions van fer que el municipi vicentí fos un dels pobles amb un endeutament més elevat, però tal i com em deia en Lluís Rusinès, es va prioritzar el progrés del municipi per sobre de tot.

La contractació de monitors esportius que mencionava anteriorment, considero que es de gran importància degut a la desconsideració, per una gran part de la població, de tot el que podia aportar l'esport en el desenvolupament de les persones, especialment dels infants que es trobaven en edat escolar.

Així doncs, va fer veure a la població la transversalitat amb la qual es podien treballar continguts i la interdisciplinarietat respecte a altres matèries, o bé, situacions quotidianes. Mitjançant aquests jocs també indagaven en els jocs populars de Catalunya, enriquint-los culturalment.

Aquest canvi de pensament, també va ser propiciat per la construcció d'infraestructures esportives, vora els anys noranta. Més enllà de millorar la qualitat de pràctica dels esportistes oferint un paviment en perfectes condicions, elements homologats i espais complementaris com vestuaris, també es van construir graderies pels espectadors. Aquest espai complementari resultava d'especial atractiu per molta gent que de manera setmanal assistia a animar l'equip vicentí, convertint-lo en consumidor d'esport i fins a arribar a atreure'l a realitzar la pràctica, en alguns casos.

Segons afirmava Rull (2018), aquest fet augmentava el sentiment de pertinença al poble i penso que oferia una alternativa d'oci més per a totes aquelles persones que no tinguessin res a fer un cap de setmana i decidien apropar-se al poliesportiu a veure alguns partits i passar el dia.

Tot i que per part dels salesians ja es va començar a realitzar una iniciació esportiva a alguns esports vora els anys 50 (Rusinès i Marco, 2018), la participació en equips municipals va ser promoguda, principalment, per un dels actes amb més rellevància del municipi, realitzats pels centres educatius, els jocs escolars. Aconseguien arreplegar més d'un miler d'infants per edició, tal com es pot veure en les taules 1 i 2 del treball, i servia com a viver de futurs esportistes.

Més enllà de viure aquesta experiència esportiva que durava tres mesos a part del període de preparació, si els havia agradat suficient per a seguir practicant l'esport, podien seguir en qualsevol de les entitats o clubs esportius vicentins.

El Pla Director de l'Esport també va tindre un paper fonamental a l'escola per introduir els esports minoritaris i ensenyar als infants la capacitat formativa d'aquests. Cal recordar que fins aleshores les classes d'Educació Física eren impartides per professors sense formació en la matèria i que en moltes ocasions es solucionava donant una pilota de futbol als nens i una de bàsquet a les noies, per tant aquesta hora era gestionada més aviat com un esbarjo (Díaz, 2018).

Com que els jocs escolars i la tasca esportiva estava en auge, des de les agrupacions de pares i mares de les escoles, es va fer una important tasca de col·laboració per dotar els centres de tot allò que els calia i no podien assolir mitjançant les ajudes municipals, fos per construir millors equipaments o per dotar els centres educatius del material esportiu.

Aquest aspecte va crear certa diferenciació entre escoles del municipi que estaven més o menys desenvolupades respecte les altres.

Des de les associacions de veïns es destaca l'esperit reivindicatiu que molt abans d'aquesta època, vora l'any 1961, associacions com la Guàrdia o Sant Josep ja començaven a demanar la millora de les zones recreatives i esportives.

A més a més, la inicial escassetat d'equipaments públics feia que moltes de les persones s'agrupessin en solars sense edificar dels barris de manera regular per practicar esport de manera no professional, arribant a fer petites lligues entre ells.

Finalment l'esport va esser entès com un element capaç d'integrar una població molt diversa que compartien un interès en comú. Tot i que han sorgit diferents esportistes d'elit, la principal finalitat, tal i com mencionava un dels regidors d'esports de la tercera legislatura, era que tothom en pugues ser partícip en el nivell i modalitat que es cregués oportú.

Fent referència als esportistes d'elit de l'època, hi havia una sensació d'haver-hi poc ressò, tal com mencionava Domènech (1983), qui creia que era degut a una manca d'interès de diferents mitjans com *El Butlletí*, o bé, *El Mirall* pel que fa a la poca difusió realitzada. Potser cal fer crítica per no haver sabut aprofitar aquestes vivències en primera persona de vicentins amb una trajectòria esportiva notablement rica, podent resultar exemple a seguir per a molts infants, encoratjant-los a fer esport.

El nombre d'esdeveniments esportius realitzats al municipi va augmentar considerablement vora els anys noranta degut a l'apropament imminent de les Olimpíades de Barcelona 1992, coincidint amb la finalització de dues grans infraestructures com són la piscina coberta i el pavelló municipal, construccions que van marcar un canvi d'etapa i van catapultar l'esport vicentí donant a lloc a noves modalitats com la gimnàstica, handbol, etc.

Les vies de futur es presentaven molt esperançadores degut a la creació de l'Escola Esportiva Municipal (EEM), creada amb la intencionalitat d'oferir una gamma esportiva allunyada de l'especialització precoç i amb un clar objectiu formador de la persona. D'aquesta manera s'evitava que els infants es quedessin sempre al mateix esport que segons Díaz (2018) limitava l'aprenentatge de l'individu en comptes d'afavorir el ple desenvolupament mitjançant una pràctica polivalent on es pot aprendre de cada una de les situacions.

A més a més, cal ser conscients que molts esports tenen transferències evidents i s'enriqueixen l'un de l'altre.

Paral·lelament, també es va establir un pla conjunt entre els nou professors d'Educació Física del municipi anomenat Grup Tècnic Esportiu Municipal (GTEM) que considero que va posar les bases de l'escola moderna on es dóna la mateixa importància a totes les assignatures.

Així doncs, el fet esportiu vicentí va tenir una creixuda progressiva tot i que en un inici va costar a causa al gran nombre de necessitats socials que no van ser satisfetes durant les èpoques anteriors a la democràcia.

7. CONCLUSIONS

Durant la realització del Treball Final de Grau he adquirit una gran quantitat de coneixements en relació a la metodologia d'investigació centrada en l'heurística i hermenèutica, posant en valor les fonts gràfiques i orals contrastades mitjançant la triangulació d'aquestes. Cal destacar la importància en el tracte de la informació per ésser el màxim veraç possible, cenyint-me als relats.

He après a valorar la feixuga feïnada, que suposa haver de consultar dades i documents a un arxiu per la complexitat de l'ordre i el gran volum de llibres, carpetes i volums a consultar.

Considero que hi ha molts punts de vista respecte com es va realitzar la tasca de promoció esportiva al municipi i moltes persones els resulta correcte i altres en són detractors i pensen que es podrien haver fet millors polítiques tot i la situació.

En el cas de tindre més temps, podria haver contrastat més fonts i realitzar un major nombre d'entrevistes permetent-me conèixer diversos punts de vista sobre el mateix fet o incorporar detalls que no he arribat a conèixer. Tot i això, considero que he arribat a la saturació de les dades, si més no, pel que fa als àmbits i les temàtiques en les quals em volia centrar un cop vaig decidir embarcar-me en aquest treball.

Crec que he assolit l'objectiu de contribuir en la millora de la memòria històrica del poble podent aprofundir en un àmbit que tot i haver-hi diverses referències de persones que varen realitzar actuacions determinades, no hi ha hagut un recull i una triangulació de dades exhaustives en aquest format d'informació.

També m'hauria agradat indagar en altres aspectes que considero molt interessant en les polítiques esportives municipals, com és l'àmbit de la gestió. En relació a aquesta possible ampliació, trobem la tesi de Joan Carles Burriel anomenada *Les polítiques esportives municipals als inicis de la democràcia: Els casos de Vic i Sant Feliu de Llobregat en el període 1979-1991*, on a més de posar en contrast tots dos municipis, estableix una proposta de model de gestió que m'hagués agradat analitzar en comparació amb el que es realitzava a Sant Vicenç dels Horts en les diferents legislatures estudiades.

No obstant això, personalment em mostro satisfet de la feina realitzada durant aquests mesos de recerca on he hagut de lidiar amb altres ocupacions, sense posar en compromís l'entrega d'aquest. No obstant, m'agradaria acabar remarcant novament la importància de l'ajut extern que m'ha permès optimitzar el temps centrant-me en els aspectes més importants i la voluntat dels vicentins que m'han ajudat a recordar, per uns mesos, els orígens de l'esport vicentí.

8. REFERÈNCIES BIBLIOGRÀFIQUES

Burriel, C. (2015). *Les polítiques esportives municipals als inicis de la democràcia. Els casos de Vic i Sant Feliu de Llobregat en el període 1979 - 1991*. Pàgina 106.

Calvet, D., Comas, C., Corcoy, M., Estruch, M., González, A., Macià, P., Petit, M., Tremosa, L., Varo, N. (2009). *El feminisme al PSUC. Els anys setanta i vuitanta del segle XX*. Barcelona. Editorial: Associació de Dones Periodistes (ADPC)

Campano, J. (2004). *Ciutats roges, pobles nacionalistes*. Evolució política al Baix Llobregat. Editorial: Materials del Baix Llobregat.

Lloveras, P. (2014). *La persecució franquista al Barça*. Recuperat el 2/01/2018, de El Singular Edició Digital. Plana web: http://www.elsingular.cat/cat/notices/2014/12/la_persecucio_franquista_al_barca_105214.php

Manual de Política Deportiva (1985). Deportes. Federación Española de Deportes y Municipios. pàgina 94.

Marín, J., Molinero, C. i Ysàs, P (2001). *Història de España XVII. Història contemporanea política 1939-2000*. (1ª ed). Madrid: Editorial ISTMO.

Molinero, C. i Ysàs, P. (1999). *Catalunya durant el franquisme*. (1ª ed). Barcelona. Editorial: Empuries.

Perrino, M. i Vicente, M. (2012). Concepciones de deporte y educación física. Revista Internacional de Medicina y Ciencias de la Actividad Física y el Deporte vol. 12 (45) pp. 66-82.

Pujadas, X. (Coord.). (2011). *Atletas y Ciudadanos: Historia Social del Deporte en España 1870-2010* (1ª ed). Torrejón de Ardoz. Editorial: Alianza Editorial.

Santacana, C. (Coord.). (2001). *El Franquisme al Baix Llobregat*. (1ª ed.) Barcelona. Editorial: L'Abadia de Montserrat.

Turró, G. (2015) *Ética del deporte*. Barcelona. Editorial Herder Editorial.

REVISTES CONSULTADES

Anònim (1986) *El club Atlètic Vicentí: Un club que es mou.* Revista El Mirall. Número 11, maig de 1986. Pàg. 13

Anònim (1978) *La importància de les Associacions de Veïns.* Butlletí de la Associació de Veïns de Vila Vella. Número 2. Pàg. 6

Anònim (1989) *Ajudes per les inundacions, nous indicadors al carrer.* Butlletí Municipal. Juliol 1989. Pàg. 2.

Anònim (1989) *Billar d'excepció a la S.R, La Vicentina.* Butlletí Municipal. Juliol 1989. Pàg. 14

Anònim (1989) *A l'estiu, esports.* Butlletí Municipal. Juliol 1989. Pàg. 14

Anònim (1990) *El camp de futbol municipal ja esta en marxa.* Butlletí Municipal. Maig 1990. Pàg. 10

Anònim (1990) *L'Educació Física: Un salt qualitatiu.* Butlletí Municipal. Desembre 1990. Pàg. 10

Anònim (1990) *Bústia: Esport.* Butlletí Municipal. Octubre 1990. Pàg. 2

Anònim (1991) *La piscina coberta: Una nova instal·lació esportiva.* Butlletí Municipal. Març 1991. Pàg. 9

Anònim (1991) *Ladislav Stipeck, un campió al tennis taula de Sant Vicenç.* Butlletí Municipal. Abril 1991. Pàg. 26

Anònim (1991) *1r. Torneig de Reis de Tennis Taula.* Butlletí Municipal. Desembre 1991. Pàg 17

Anònim (1991) *Los juegos escolares han iniciado sus Juegos Deportivos.* Butlletí Municipal. Desembre 1991. Pàg. 9

Anònim (1985) *El Mini-futbol, una nova modalitat creada a Sant Vicenç.* Revista El Mirall. Número 9, desembre de 1985 i gener de 1986. Pàg 22

Alameda, J. (1983). *Fútbol 83-48.* Revista El Mirall. Número 2, octubre-novembre de 1983. Pàg. 25

Chavarria, J. (1991) *Educació. Activitats esportives escolars*. Butlletí Municipal. Febrer 1991. Pàg. 11

Costa, J. (1990) *El Poliesportiu ja és una realitat*. Butlletí Municipal. Octubre 1990. Pàg. 5

Costa, J. (1991) *Sant Vicenç millora en la pràctica de l'esport*. Butlletí Municipal. Febrer 1991. Pàg. 8

Domènech, E. (1983) *Eli Domènech, campiona d'Espanya de ping-pong*. Revista El Mirall. Número 1, juliol de 1983. Pàg. 23

Morales, F. (1983). *Pista poliesportiva municipal*. Revista El Mirall. Número 2, novembre de 1983. Pàg. 25

Pèrez, R. (1989). *Practicar esports*. Butlletí Municipal. Maig de 1989. Pàg. 2

Polo, F i Navarro, D (1983). *Les normes i la hipocresia dels jocs escolars*. Revista El Mirall. Número 3, desembre de 1983 i gener de 1984. Pàg. 15

Roig, J. i Caralt, A. (1983). *Entrevista amb el Club Excursionista Sant Vicenç*. Revista El Mirall. Número 3, desembre de 1983 i gener de 1984. Pàg. 24, 25 i 26

Morales, F. (1983). *El deportista necessita ajuda*. Revista El Mirall. Número 3, desembre de 1983 i gener de 1984. Pàg. 27

Nicolau, M. i Blasco, P. (1986). *Sant Vicenç olímpic...? Va home va!*. Revista El Mirall. Número 13, desembre de 1986. Pàg. 5

ENTREVISTES REALITZADES

Rull, C. (2018). Entrevista realitzada el 30 de Gener de 2018.

Marco, I. i Rusinès, L. (2018). Entrevista conjunta realitzada el 17 de març de 2018.

Diaz, D. (2018). Entrevista realitzada el 28 de març de 2018.

ÍNDIX DE TAULES I FIGURES

Gràfic 1. Representació del model d'anàlisi triat.....	Pàg. 10
Gràfic 2. Subvencions donades de l'Ajuntament a entitats esportives.....	Pàg. 23
Taula 1. Representació de les legislatures entre el 1979 i 1991.....	Pàg. 19
Taula 2. Alumnes participants dels jocs escolars en l'edició del 1984-1985.....	Pàg. 33
Taula 3. Distribució dels alumnes en equips dels jocs escolars del curs acadèmic 1984 – 1985.....	Pàg. 34

ARXIUS I BIBLIOTEQUES CONSULTADES

Biblioteca Municipal Les Voltes – Sant Vicenç dels Horts

Arxiu Municipal Sant Vicenç dels Horts

Biblioteca del Institut Nacional d'Educació Física (INEF) de Barcelona

Biblioteca de la Facultat de Psicologia i Ciències de l'Educació i l'Esport (FCSCEE)
de la Universitat Ramón Llull

9. RECURS FOTOGRAFIC

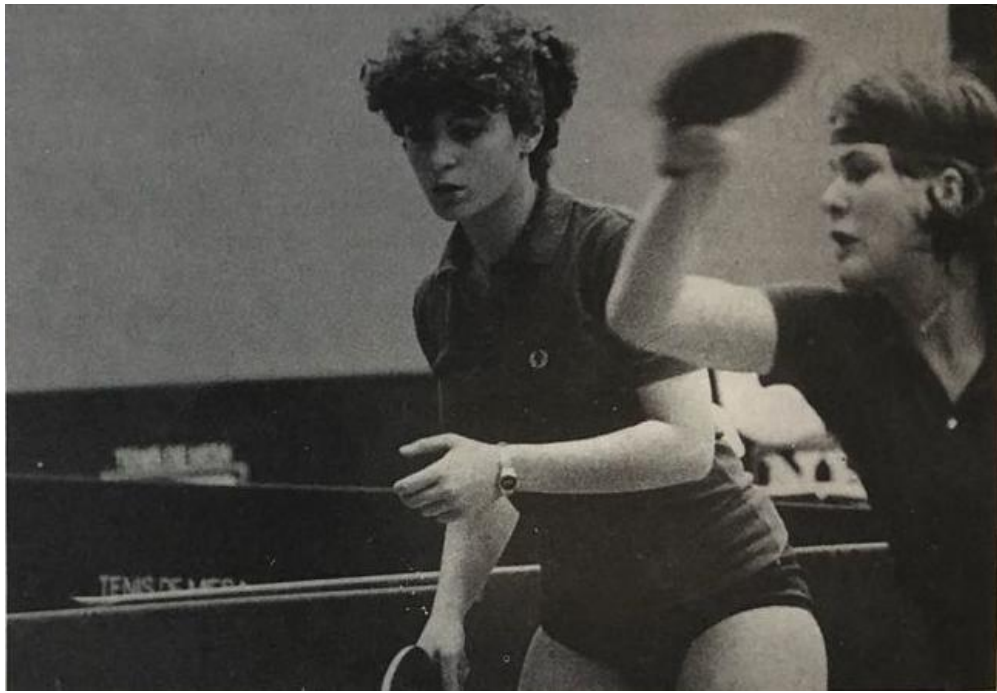
A part de l'annex adjunt al CD del treball presentat, aquí es mostren un recull de fotografies fruit de la indagació en els documents, butlletins i cessions de persones a títol individual.

En alguns dels documents s'han ocultat els noms per preservar la confidencialitat de les persones que en el seu moment van escriure dites instàncies.

Recull fotogràfic 1. Fotografia de l'equip femení de bàsquet participant dels jocs escolars duts a terme l'any 1982 a la Pista Poliesportiva del municipi.

Fotografia cedida per Cinta Aragall

Recull fotogràfic 2. Fotografia d'Eli Domènech, guanyadora del campionat d'Espanya durant vint-i-sis edicions en les diferents modalitats possibles.

Fotografia recuperada de la revista El Mirall

Recull fotogràfic 3. Fotografia del club de futbol Atlètic Vicentí, just abans d'un partit vora l'any 1986.

Fotografia recuperada de la revista El Mirall

El Mini-futbol, una nova modalitat creada a Sant Vicenç

Una nova modalitat esportiva ha fet acte de presència a Sant Vicenç: el Mini-futbol. Joc creat per un veí del poble, en Juan Escoriza. De moment ha estat patentat com un joc recreatiu per la Generalitat i s'han presentat els papers al «Consejo General de Deportes» a Madrid per tal que es reconegui com a esport i poder crear una federació a nivell estatal.

Llegint el reglament hem trobat una colla de diferències amb el futbol «normal» i amb el «futbol-sala», de les quals val la pena destacar:

- 8 jugadors per equip, porter inclòs.
- Un camp de 50/60 m de llarg, per 30/35 d'ample, que pot ser de terra, gespa o ciment.
- Es juga en dos temps de 30 minuts i el descans en dura 10.
- La pilota ha de ser impermeable i del n.º 4.
- Es poden fer 7 canvis, repetint el mateix jugador si es vol.
- No hi ha «fores de joc».
- Les porteries són més petites.
- Tots els gols que es facin de mig camp es compten per dos si durant el trajecte fins a la porteria la pilota no ha tocat ni ratlla ni jugador.
- L'àrbitre pot expulsar del camp un jugador 5 minuts, 30, i fins i tot fins al final del partit, segons la gravetat de la falta comesa.

Per tal de promoure aquest nou esport s'ha format una junta composta per: Juan Escoriza, Ramón Ribas, Antonio Hernández, Sebastián Baena, Imma Molina, José Cruz, Juan Reguera i José Fontanals.

Fins ara han organitzat partits

d'exhibició a St. Vicenç i a d'altres pobles de la comarca, una lliga pilot al camp dels Salesians i a finals d'aquest estiu les primeres 16 hores de Mini-Futbol amb els equips que fins llavors hi havia al poble: Centre Juvenil, El Serral, Troncos, Cazadores, Bar Manel, Llinas, Auto-Sport, At. San José, C.O.P.A., Peña R. Madrid, P.C.C., i el dels organitzadors, C.M.F. Peña-82.

El Mirall ha pogut saber que el C.M.F. Peña-82 està en contacte amb l'Ajuntament, del qual ja va rebre una

subvenció per les 16 hores, per estudiar les possibilitats de disposar del camp de l'escola pública Sant Josep per fer els entrenaments, i també per veure si l'Ajuntament els pot ajudar a obrir portes per tal de promocionar el Mini-futbol fora de la comarca.

De moment està previst fer un «Trofeu de Nadal» a Sant Vicenç.

Si voleu més informació podeu telefonar als següents números: 656 47 91 (Juan) i 656 55 88 (Imma) de 6 a 7 de la tarda.

Recull fotogràfic 4. Article publicat a la revista *El Mirall* fent referència a la invenció d'una variant del futbol per un veí del poble, en Juan Escoriza.

Article recuperat de la revista El Mirall

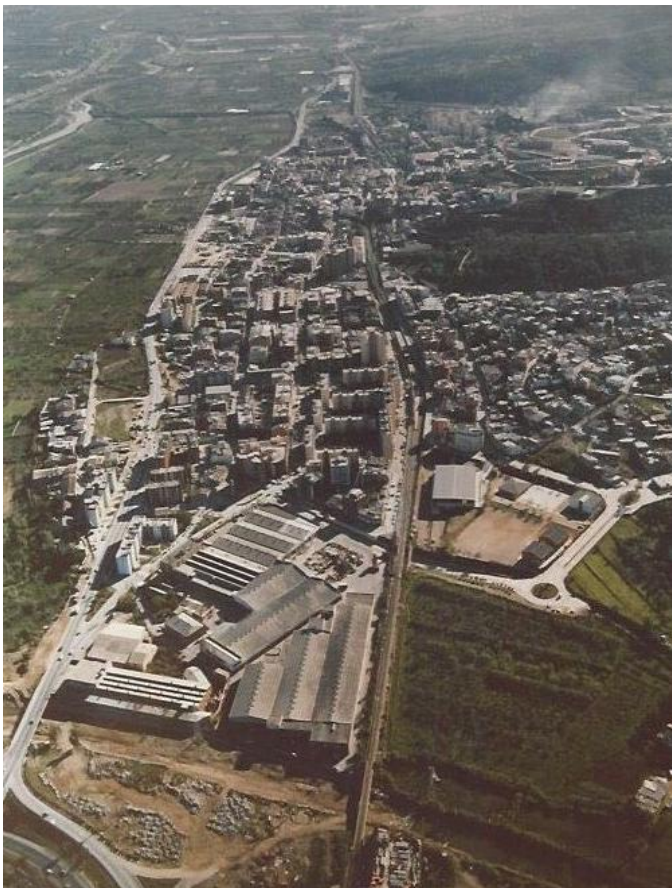
Recull fotogràfic 5. Fotografia del club de futbol Atlètic Vicentí, just abans d'un partit vora l'any 1986.

Fotografia recuperada de la revista El Mirall

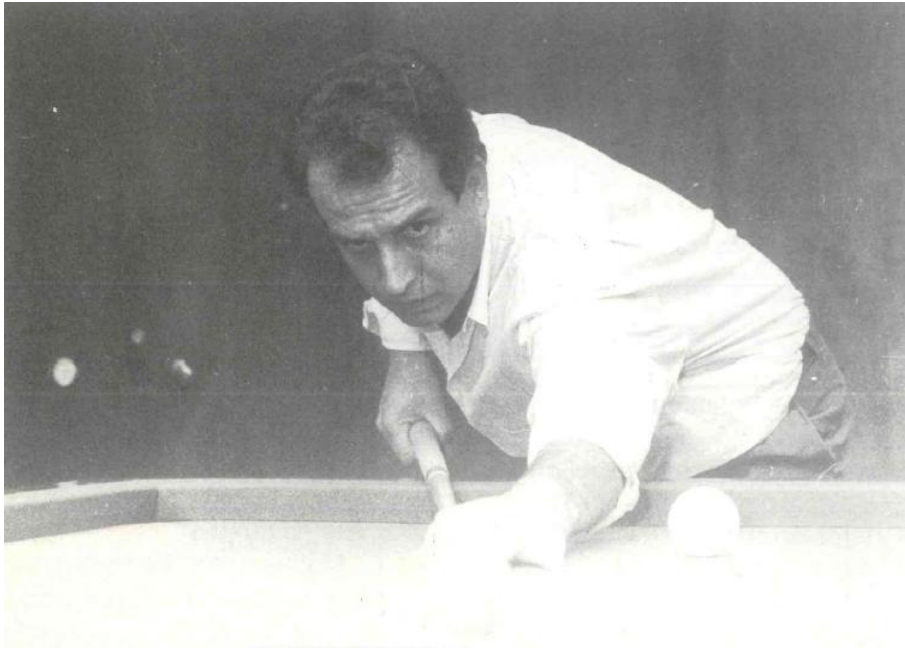
Recull fotogràfic 6. Fotografia del grup d'alcaldia format, encapçalat per en Ricard Pèrez, després de les segones eleccions municipals l'any 1983.

Fotografia recuperada de l'antic local del PSUC

Recull fotogràfic 7. Imatge aèria de Sant Vicenç dels Horts en la dècada dels anys 80.

Fotografia recuperada de les xarxes socials

Recull fotogràfic 8. Fotografia d'en Carles Tuset, president de la secció de billar a La Vicentina i vuit vegades campió estatal.

Fotografia recuperada de la revista El Butlletí Municipal

Recull fotogràfic 9. Fotografia d'en Carles Tuset, president de la secció de billar a La Vicentina i vuit vegades campió estatal.

Fotografia recuperada de la revista El Butlletí Municipal

Recull fotogràfic 10. Fotografia d'alguns dels membres del Club Excursionista Sant Vicenç (CESV) en una de les sortides per la muntanya realitzades.

Fotografia recuperada de la revista El Mirall

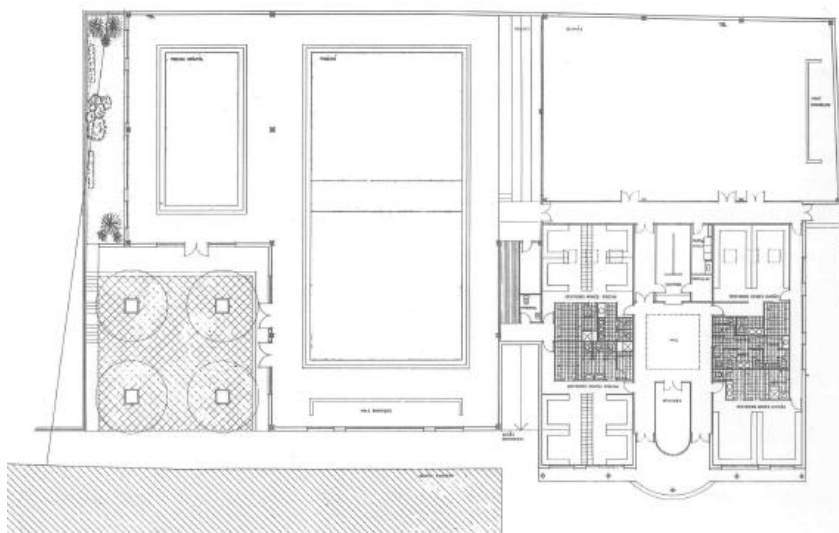
Recull fotogràfic 11. Fotografia d'una de les sessions d'Educació Física a l'escola pública Sant Jordi vora l'any 1990, amb la participació de tècnics esportius.

Fotografia recuperada de la revista El Butlletí Municipal

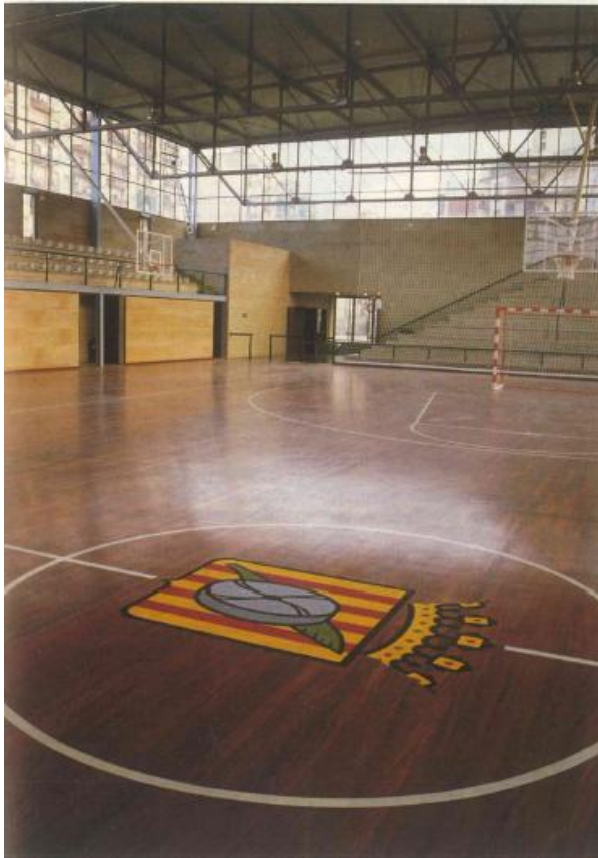
Recull fotogràfic 12. Fotografies del procés de construcció del pavelló municipal durant la fase d'obres.

Fotografies recuperades de la revista El Butlletí Municipal

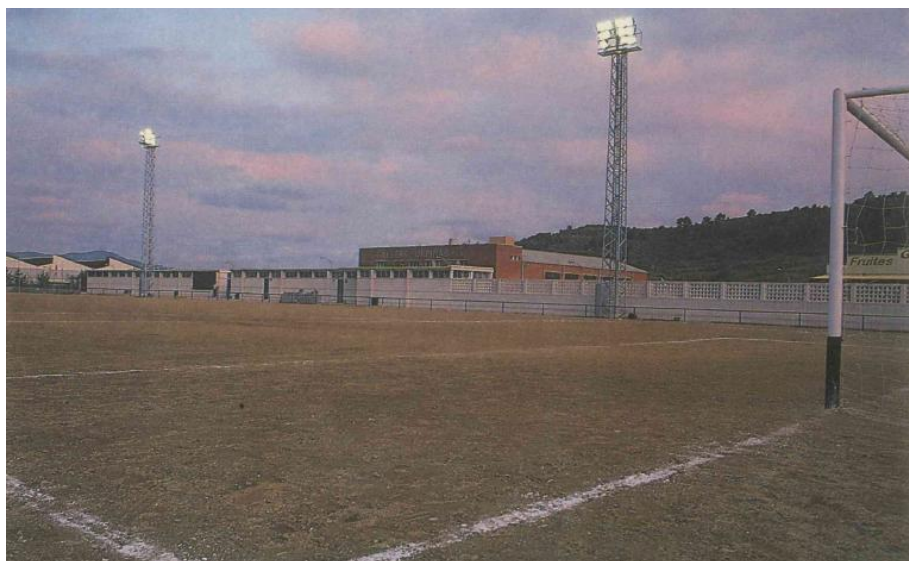
Recull fotogràfic 13. Planell del projecte de piscina municipal coberta, presentat al poble i a l'espera d'esser aprovat.

Fotografia recuperada de la revista El Butlletí Municipal

Recull fotogràfic 14. Imatges del poliesportiu Municipal finalitzat i durant els actes inaugurals, on es van fer demostracions de diferents esports sota l'expectació de molts veïns que van decidir apropar-s'hi.

Fotografia recuperada de la revista El Butlletí Municipal

Recull fotogràfic 15. Camp de futbol La Barruana l'any 1991.

Fotografia recuperada de la revista El Butlletí Municipal

TENNIS TAULA

8è CAMPIONAT DE CATALUNYA DE VETERANS, SUPERVETERANS I VETERANS NO FEDERATS

28 d'Abril de 1991 a les 9 del matí
Pavelló Polisportiu de Sant Vicenç dels Horts

Organitzen i col·laboren:

ÚLTIMA HORA

1r. Torneig de Reis de Tennis de Taula

Es dies 3 i 4 de gener se celebra el Torneig de Reis de Tennis de Taula organitzat pel Club de Tennis de Taula Sant Vicenç 83 amb la col·laboració de l'Ajuntament de Sant Vicenç dels Horts. Aquesta competició tindrà lloc al Pavelló Polisportiu Municipal amb els següents horaris:
Dia 3 de 9 del matí a les 8 del vespre.
Dia 4 de 9 del matí a les 2 de la tarda.
Els premis seran en metàl·lic i per un valor de 200.000 pessetes. Hi poden participar tots aquells que vulguin, estiguin federats o no. Per a més informació adreçau-vos al Club de Tennis de Taula Sant Vicenç 83, passatge Pau Vila s/n, antics Salesians.

Recull fotogràfic 16. Cartells d'alguns dels esdeveniments creats per fomentar esports minoritaris, però de gran rellevància, en el municipi

Cartells recuperats de la revista El Butlletí Municipal

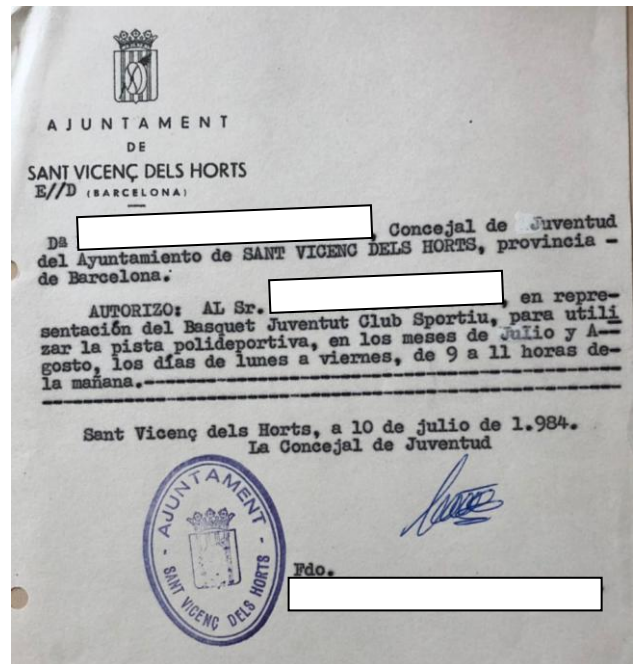
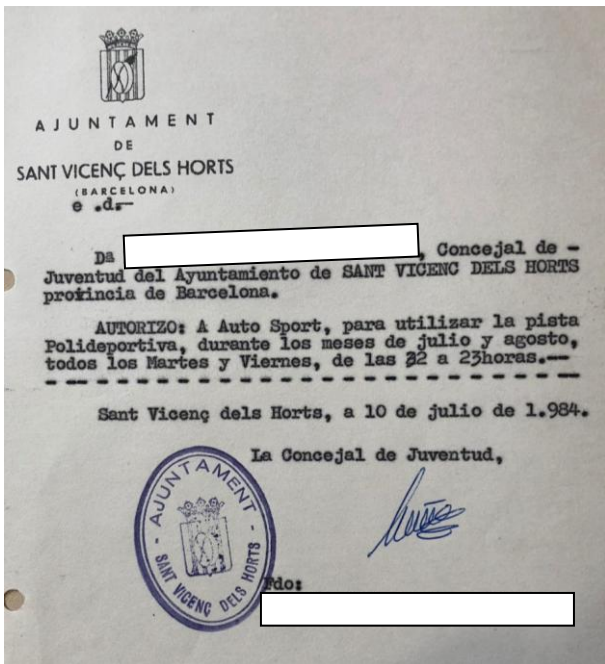
DEPORTES UNIVERSIDAD
JOSE LÓPEZ DE VITUEL
I.C.T. nº 7.570.587 MUNTANER, 41 (Esquina Diputación) - TELEFONO 254 15 89
Barcelona, 25 de Noviembre de 1983
AJUNTAMENT DE SANT VICENÇ DELS HORTS - Pça. nº 31/83
CONSEJERIA CULTURA Y DEPORTE - SANT VICENÇ DELS HORTS (Barcelona)

MES	DIA	CONCEPTO	PRECIO	PESETAS	CES.
Nov.	16	34 Balones de Futbol sala	2.500	85.000	
		15 Balones de Minibasket	1.600	24.000	
		14 Silbatos net. con cuerda	175	2.450	
		4 Juegos de redes de Balonmano	4.000	16.000	
		4 Juegos de redes de ping pong	350	1.400	
		1 Juego de red Voleibol		3.000	
		5 Juegos de redes de Basket	370	1.850	
		1 Juego de aros para basket (2 aros)		4.000	
		6 Tableros de ajedrez (sin fichas)	500	3.000	
		24 Pelotas de ping pong	25	600	
Nov.	25	4 Cronómetros MOD. deportivo	4.750	19.000	
		15 Balones de Futbol MOD. Oficial	1.800	27.000	
		2 Juegos de redes de Balonmano	4.000	8.000	
		9 Balones de Basket MOD. Oficial	1.900	17.100	
		1 Juego de redes de Basket		370	
Nov.	25	2 Juegos de porterías Balonmano/Futbol sala	37.500	75.000	
		1 Juego de Tableros de Minibasket (2 tableros)		9.500	
Nov.	25	5 Balones de Futbol sala	2.500	12.500	
		1 Balón Futbol MOD. Oficial		1.800	
		Transporte (dos envios y reparto)		3.000	
			Total Pts. S.E.G.O.	314.570	

Deportes Universidad
Muntaner, 41
BARCELONA

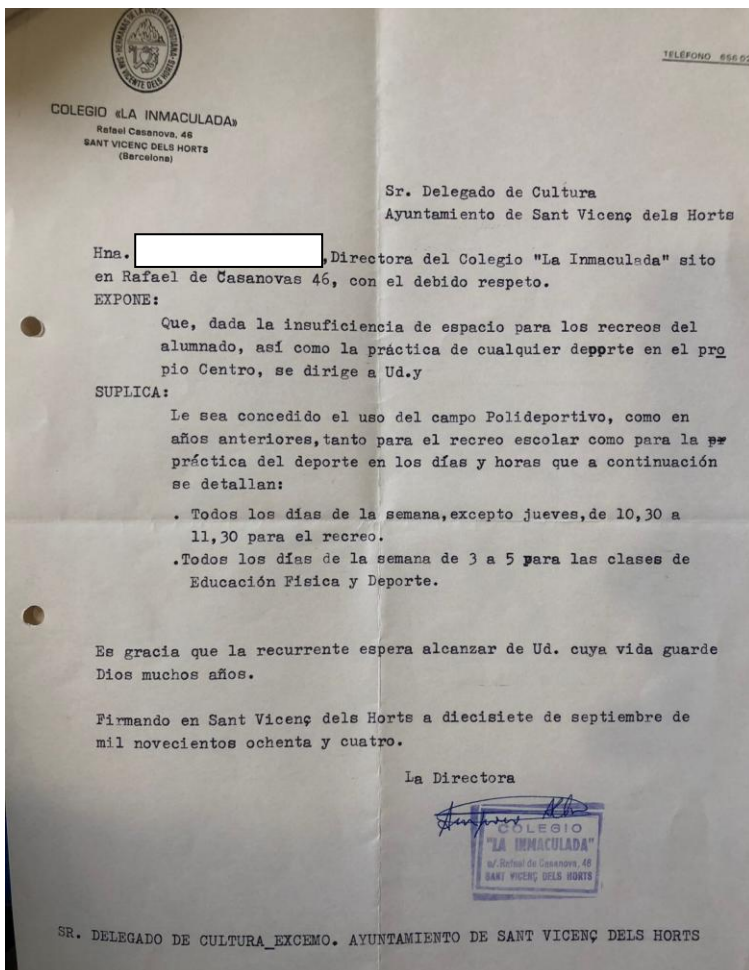
Recull fotogràfic 17. Factura de la compra de material esportiu pels jocs escolars de l'any 1983.

Recuperat de l'Arxiu Municipal

Recull fotogràfic 16. Concessió d'ús d'espais públics esportius a diferents entitats/clubs del municipi.

Documents recuperats de l'Arxiu Municipal

Recull fotogràfic 17. Carta sol·licitant l'ús d'instal·lacions públiques per una mancança d'espais esportius a les escoles.

Document recuperat de l'Arxiu Municipal